

De Bilderberg Groep en de vorming van de EU

Arjen Nijeboer

11/1999

Met name de Bilderberg Groep ligt ten grondslag aan de vorming van de EU. Voormalig UVA-politicoloog Kees van der Pijl heeft de activiteiten van Bilderberg aardig in kaart gebracht.

Door Arjen Nijeboer

Het onderzoek van Dr. Kees van der Pijl

Voor UvA-politicoloog Kees van der Pijl was het werk van Carrol Quigley een belangrijke bron. In tegenstelling tot Quigley analyseert Van der Pijl de Round Table organisatie echter volledig in termen van klassenstrijd. Het volgens Quigley centrale aspect van het Angelsaksische 'cultuurimperialisme' doet Van der Pijl in zijn *The making of an Atlantic ruling class* (1984: 36), in een pagina's lange beschrijving van de kapitalistische en imperialistische motieven van de Round Table-groep, slechts af met: "Beiden [Rhodes en Stead] waren pupillen van van de Oxford-professor John Ruskin en deelden diens fantasieën over de 'Engelssprekende idee'." In zijn artikel "The Second Glorious Revolution" (1995: 106-7) wordt slechts verwezen naar het al geciteerde levensdoel van Cecil Rhodes, naar Rhodes' en Milners "aristocratische, 'ethisch-racistisch' concept van de Angelsaksische beschavingsmissie" en naar de "cultuur van Angelsaksisch chauvinisme". En dit artikel bevat notabene de stelling dat de Engelse Glorious Revolution van 1689, die Engeland voorbereidde op de Industriële Revolutie, zich na drie eeuwen in 1989 herhaald heeft, maar nu op wereldschaal met het Angelsaksische liberalisme als zegevierende macht, en bovendien met veel meer impact omdat de tweede revolutie plaatsvindt in een wereld met massaal desintegrerende staatsstructuren zodat het voormalige Oostblok en de Derde Wereld er geen weerstand tegen kunnen bieden. Kortom, over de culturele overwinning van het Angelsaksische kapitalisme.

Om dit te begrijpen, moeten we Van der Pijls (semi-)marxistische paradigma nader bekijken aan de hand van de door hem meest onderzochte organisatie: de Bilderberg Groep.

Het idee voor de Bilderberg organisatie kwam van de illustere Pool Joseph H. Retinger. Aan het begin van de jaren '50 waren de anti-Amerikaanse gevoelens onder de West-Europese elite naar Retingers mening sterk gestegen. Retinger, een Poolse nationalist van katholieke afkomst, zag hierin een groot gevaar voor de strijd tegen het Oost-Europese communisme, waarvoor eenheid noodzakelijk was. Daarom stapten Retinger en zijn vriend, Unilever-president Paul Rijkens, samen naar prins Bernhard met het voorstel om een informeel Atlantisch overlegorgaan op te zetten waar 'representatieve' Europeanen en Amerikanen binnenskamers hun meningsverschillen konden overbruggen en een gezamenlijke strategie voor het aanpakken van gemeenschappelijke problemen vinden, aldus Retinger in een interne handleiding uit 1962. Het zou een zeer besloten overlegorgaan moeten worden, hoofdzakelijk om dezelfde reden als de 'off the record' procedure bij de CFR: Bilderberg deelnemers dienen een 'groep boven de partijen' te zijn en moeten dus worden gevrijwaard van alle beperkingen die hun functies en partijlidmaatschappen met zich meebrengen. In Bilderberg kan men vrijuit spreken en plannenmaken zonder met wie ook rekening te houden. (Retinger in Bilderberg Conferences 1955; Van der Pijl 1984: 183-84; Hatch 1962: 270-71)

Retinger had "een aangeboren instinct voor intriges", aldus Bilderbergalumni Charles D. Jackson, uitgever van *Fortune* en vice-president van het Time Life-concern. "Hij was een soort Eminence Grise van Europa, een Talleyrand zonder portefeuille." Naar verluidt stond Retinger model voor Ian Flemings James Bond. (Hatch 1962: 268; Klinkenberg 1986: 249n) Alden Hatch, de geautoriseerde biograaf van prins Bernhard, schrijft (1962: 269):

"Retinger was een uitzonderlijk mens, die rondreisde door Europa en op vertrouwelijke voet stond met minister-presidenten, leiders van vakbonden, grote industriëlen, revolutionairen en intellectuelen, kortom, alle niet-communistische leiders en belangrijke persoonlijkheden in de vrije landen van Europa. (...) Ofschoon men Retinger herhaaldelijk een typische achttiende-eeuwer heeft genoemd die in de twintigste eeuw leefde en werkte, is deze karakteristiek volkomen onjuist. Hij behoorde tot de Renaissance. In plaats van de sceptische, precieze instelling die de karakteristiek was voor de achttiende eeuw, was Retinger een zeer godsdienstig mens en een hartstochtelijke waaghals, die uitging van het Jezuïtische dogma dat het doel de middelen heiligt; hij was uitgerust met een aanleg voor intriges, een Borgia waardig. Maar de doeleinden die hij nastreefde waren nooit egoïstisch. Ze waren altijd goed. Hoewel zijn naam nagenoeg onbekend is, behalve bij de ingewijden, heeft hij meer invloed gehad op de loop van de geschiedenis dan vele groten die met fanfares werden ontvangen en met escortes ingehaald.

Retinger zal echter ook al vroeg in dat Europese eenwording noodzakelijk was voor zijn plan voor de vorming van een Atlantische eenheid en stond, samen met Paul Rijkens en prins Bernhard aan de wieg van het Verenigde Europa. Rijkens schreef in zijn *mémoires*- (1965: 135):

"Na de Tweede Wereldoorlog heeft dr. Retinger zijn leven verder gewijd aan de versterking van de banden tussen de democratische landen van het Westen tegen de dreigende gevaren uit het Oosten. 'Europa' was zijn ideaal. Volgens een officiële publikatie van het Europese Culturele Centrum was 'Retinger de centrale figuur bij de meeste grote congressen en in de meeste verenigingen en instituten die werkten aan de totstandkoming van de Organisatie voor Europese samenwerking, de Europese Beweging, en het Europese Culturele Centrum, dat zonder hem nooit zou zijn ontstaan. Het Europese Congres in Den Haag is op zijn initiatief gehouden en daaruit is de Raad van Europa voortgekomen." Deze man, die visie had en 'Finger-spitzengef_hl', was echter niet alleen idealist, hij was ook realist, en hij begreep zeer wel dat het Verenigd Europa er alleen maar kon komen met de steun van de Verenigde Staten van Amerika."

Retinger, Rijkens en prins Bernhard lieten een aantal representatief geachte topfiguren uit Amerika en Europa opstellen schrijven over hun wederzijdse klachten, op basis waarvan de agenda voor de eerste Bilderberg-conferentie werd gehouden. Die vond plaats in mei 1954 in hotel De Bilder-berg in Oosterbeek. De kosten werden betaald door Unilever en de CIA. De conferentie werd een succes. Topambtenaar George McGhee van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken en lid van de stuurgroep van Bilderberg zei: "De werkelijk bijzonder onaangename misverstanden tussen Europeanen en Amerikanen zijn op de eerste Bilderberg-conferentie uit de weg geruimd. Sedert die conferentie is er nooit meer zo'n scherpe kloof geweest tussen ons en Europa." (Hatch 1962: 271-75; Van der Pijl, 1984: 183)

Vanaf 1954 werden er jaarlijks een, een enkele keer twee, Bilderberg-conferenties gehouden. In 1956 werd een permanent bestuurscomité ingesteld, met Retinger als secretaris tot diens dood in 1960, dat de agenda opstelde en deelnemers uitnodigde, per keer tussen de 50 en 80. Prins Bernhard was voorzitter tot 1976, toen de Lockheed-affaire losbarstte en Bernhard aftrad om geen publieke aandacht op de Bilderberg Groep te vestigen. Hij werd opgevolgd door lord Home; de huidige voorzitter is lord Carrington, voormalig secretaris-generaal van de NAVO. De conferenties duren doorgaans 3 aaneengesloten dagen, waarbij ook de maaltijden en het vertier in de avonduren gezamenlijk wordt doorgebracht in afzondering van de buitenwereld. Eén van de regels is dat elke deelnemer ten allen tijde contact mag opnemen met een andere deelnemer om een probleem uit de wereld te helpen. Hiertoe wordt voor iedereen een adreslijst bijgehouden. Een en ander leidt tot een hechte groepscultuur, aldus Rijkens: "In de loop der jaren hebben we een soort broederschap opgebouwd, die steunt op vriendschap en wederzijds vertrouwen." (Hatch 1962:- 275-76; Thompson 1980:- 168; Salverda 1997: 14; Yearbook of International Organizations 1997, 1: 192)

Van de nu bestaande Westerse planningsgroepen poogt Bilderberg het meest haar interne zaken en ledenlijsten geheim te houden - wat nooit geheel lukt in een open samenleving als de onze; zie de collectie geheime Bilderberg-documenten in het Amsterdamse IISG-archief. (Bilderberg Conferences 1954-64) De Bilderberg-Groep doet nog minder dan de CFR aan publieke opinievorming en schrijft alleen rapporten voor de eigen deelnemers. Terwijl de CFR ook een externe denktank is die ingeschakeld kan worden door beleids-makers bij speciale problemen, gaat het bij Bilderberg om direct en continu overleg tussen de beslissers in politiek en bedrijfsleven zelf. Aan deelnemers is uitdrukkelijk verboden om binnenskamers besproken aangelegenheden openbaar te maken. Wel wordt van hen verwacht dat zij in de eigen kring informele steun

zullen verwerven voor de eventueel bereikte consensus op de Bilderberg-conferenties, aldus Retinger in een geheime (uitgelekte) nota van november 1955. Echtgenotes - het aantal participerende vrouwen, waaronder koningin Beatrix, is op de vingers van een hand te tellen - worden op kosten van de Bilderberg-organisatie in winkelcentra losgelaten. Gemaakte notities worden aan het eind van de dag opgehaald en verbrand en de omgeving van de conferentie-accommodatie wordt van te voren door de politie afgezet. (Retinger in Bilderberg Conferences 1962; Hatch 1962: -276; Klinkenberg 1986:- 318-19)

De visie van Retinger dat er geen tegenstelling is tussen de 'pro-Europese' en de 'Atlantische' houding - zoals zo vaak wordt gesteld - maar dat het integendeel twee kanten van dezelfde medaille zijn, lijkt in Bilderberg-kringen vrij algemeen te zijn geaccepteerd. Het weinige dat van Bilderberg bekend is wijst er zonder meer op dat het functioneert als een orgaan dat eenheid heeft gesmeed tussen verschillende Atlantische groepen die allerlei meningsverschillen hadden maar door de situatie, met name de Koude Oorlog, gedwongen waren samen te werken. Tijdens de eerste Bilderberg-conferentie was er van Europese zijde grote irritatie over het optreden van de anti-communistische heksenjacht van senator Joseph McCarthy in de VS. Charles Jackson zei namens de Amerikaanse vertegenwoordigers echter dat het inherent was aan het Amerikaanse systeem dat een dergelijk figuur korte tijd invloedrijk kon zijn en dat Europa zich geen zorgen hoefde te maken: "Of McCarthy nu zal sterven door moordenaarshand, of wordt uitgeschakeld op de normale wijze waarop wij Amerikanen de wonde plekken in onze politiek genezen, kan ik u niet zeggen, maar wel geef ik u de verzekering dat als wij hier voor de tweede maal bijeenkomen, McCarthy van het Amerikaanse politieke toneel zal zijn verdwenen." Hatch schrijft dat toen McCarthy kort daarna inderdaad werd teruggefloten, het de Europeanen vertrouwen gaf in de VS en in de macht van de mensen die op de Bilderberg-conferenties verschenen.

Anderzijds was Bilderberg ook een belangrijke motor achter het proces van Europese eenwording. "Ik geloof dat het Verdrag van Rome, dat tot de EEG heeft geleid, is voorbereid tijdens Bilderberg-conferenties en belangrijke steun heeft ondervonden van de daar gevoerde besprekingen", zei George McGhee. (Hatch 1962: 274-80)

Voor een beschouwing over de betekenis van Bilderberg volgens Van der Pijl, bekijken we eerst de marxistische geschiedsovervatting nader.

Sinds eeuwen staat in de filosofie één klassieke tegenstelling centraal: materialisme (het materiële bepaalt het ideële, ofwel de 'werkelijkheid' bepaalt hoe mensen denken) versus idealisme (het ideële bepaalt het materiële, ofwel de werkelijkheid is maar net wat je denkt dat ie is). Karl Marx koos voor het eerste en heeft dit algemene beginsel op een zeer vindingrijke manier toegepast op de maatschappelijke verhoudingen: de materiële zaken (economie; arbeids- en bezitsverhoudingen) bepalen de ideële zaken (het geestelijk leven; wereldbeeld, religie en wetenschappen). Bij Marx zelf heet het dat het (menselijk) bewustzijn wordt bepaald door de (economische) relatie met de materie. Je kunt grofweg twee relaties met de produktiemiddelen hebben: je kunt ze wel of niet bezitten. De economische structuur verdeelt de mensheid zo in twee klassen: de bezitters (financiers, industriëlen) en de niet-bezitters (arbeiders). De bezittende klasse is in staat om te bepalen wat er gebeurt, simpelweg omdat ze zeggenschap heeft over haar bezit. De arbeidende klasse is gedwongen om aan de plannen van de bezittende klasse mee te werken, omdat ze op korte termijn in haar levensonderhoud moet voorzien.

De cultuur die de beide klassen ontwikkelen, is dus een directe afspiegeling van deze objectieve, economische verhoudingen. Er zijn dus basaal twee manieren om naar de wereld te kijken: de 'rechtse' (liberale) manier die samenhangt met de economische positie van bezitters, en de 'linkse' (socialistische) manier die idem samenhangt met de arbeiders. Zo is religie voor de bezitters een middel om de arbeiders zoet en kinderlijk afhankelijk te houden, en voor de arbeiders om tijdelijk hun ellende te vergeten door het sprookje van het betere hiernamaals. Maar met een of andere werkelijk bestaande god heeft het natuurlijk niets te maken. Waarheid bestaat niet, alles is ideologie. Beide klassen kunnen zichzelf voor de gek houden dat ze andere motieven voor hun handelen hebben, in werkelijkheid is er slechts de drijfveer van de klassenstrijd.

Aangezien de arbeiders potentieel in staat zijn zich van hun omstandigheden bewust te worden en ze dan met geweld zullen veranderen, dienen de heersende klassen constant strijd te leveren teneinde hun posities te behouden. Bovendien zijn er ook tussen de heersende klassen onderlinge meningsverschillen, onder meer door de verschillende belangen die hun basis hebben in de economische structuur. Zo hebben financiers belang bij een hoge rentestand en industriëlen bij een lage. Maar ze moeten samenwerken, omdat ze alleen gezamenlijk het kapitalistische systeem waar ze beide van profiteren, omhoog kunnen houden. Deze strijd

zorgt ervoor dat er geen vast machtscentrum is, maar alleen machtsposities. In het dialectische proces van tegenstellingen en strijd dat zich dagelijks in de maatschappij afspeelt, wordt uitgemaakt wie die posities bezet. In de visie van Van der Pijl is de belangrijkste functie van planningsgroepen dan ook het vormen van ontmoetingsplaatsen voor verschillende delen van de heersende groepen die onderlinge meningsverschillen hebben, maar door de situatie gedwongen zijn om daar een gezamenlijke uitweg uit te vinden (1995b):

"De macht van deze planningsgroepen [de Round Table, de Mont P'lerin Society, Bilderberg, de Trilaterale Commissie en de CFR] is groot, maar nooit groter dan de macht van het kapitaal waarvan zij het centrale zenuwstelsel vormen. Dus in een crisissituatie (bv. 1930 of 1970) zitten ook deze groepen in de problemen. Ik moet hier direct aan toevoegen dat het begrip 'groep' enigszins misleidend is. Van de bovengenoemde groepen was er, met uitzondering van de Mont P'lerin Society die een neo-liberale 'evangelisatie' beoogde, niet een die bij voorbaat één bepaalde politiek voorstond. Integendeel, van de Round Table tot en met de CFR gaat het om ontmoetingsplaatsen voor vertegenwoordigers van de meest uiteenlopende standpunten en bijvoorbeeld Bilderberg en de Trilaterale Commissie zijn ontstaan uit crisissituaties die met ernstige onderlinge meningsverschillen gepaard gingen. Wat de leden verenigt is slechts het streven naar behoud en bestendiging van de kapitalistische verhoudingen, maar hoe... Daarvoor komen ze nu juist bij elkaar en daarvoor is vaak geheimhouding nodig (vooral om de onderlinge meningsverschillen binnenskamers te houden), daarvoor moeten ze boven de partijen staan, enzovoort. Is eenmaal een consensus bereikt, dan is de groep 'machtig' in de zin dat langs dezelfde veelheid van kanalen waarlangs eerder de verschillende opties bij elkaar kwamen, nu de optimaal geachte strategie weer terug kan keren, ditmaal bekleed met het informele gezag en de officieuze stempel van de 'groep'. Maar dat er een permanent machtscentrum zou bestaan, is fictie en zou geen recht doen aan de complexe werkelijkheid van de moderne kapitalistische maatschappij.

Een voorbeeld van hoe politieke processen in het licht van het bovenstaande verlopen, is Van der Pijls "Handling the Perestroika challenge"-paper (1994). Tijdens de Koude Oorlog waren verschillende Europese en Atlantische groepen door de dreiging van de Sovjet-Unie gedwongen tot samenwerking. Toen de Sovjet-Unie in de jaren '70 steeds verder stagneerde, werd het Atlantisch-Europese bondgenootschap dan ook weer losser en toen de Sovjet-Unie door de start van de Perestroika-politiek te kennen gaf volledig vastgelopen te zijn, viel de Atlantische (voornamelijk Amerikaans-Duitse) alliantie volledig uiteen. Binnen voornamelijk Bilderberg en de Trilaterale Commissie brak strijd uit tussen de Deutsche Bank-fractie enerzijds en de Dresdner Bank en Amerikaanse bank- en industriële netwerken (de Atlantische fractie) over de vraag wat men met Oost-Europa moest doen nu de Sovjet-Unie aan het instorten was. De Deutsche Bank stond een zachte sanering voor onder leiding van een Europese ontwikkelingsbank, gevolgd door de implementatie van een 'Rijnlands' kapitalisme; de Atlantische fractie een harde sanering onder leiding van Amerikaanse investeringsbanken, gevolgd door een Angelsaksisch kapitalisme.

De Deutsche Bank-groep was daarbij in het voordeel door de al bestaande relaties met het Oostblok die gelegd waren tijdens de Ost-politik. Na een aantal met ruzie gevulde Bilderberg-bijeenkomsten werd Deutsche Bank-topman Herrhausen in november 1989 vermoord, evenals Treuhand-voorzitter Rohwedder (die de Oost-Duitse privatiseringen leidde) in 1991. Hun plaatsen werden door leden van de pro-Amerikaanse Atlantik-Brücke ingenomen en de Deutsche Bank-fractie stortte in. Amerikaans kapitaal nam de prominente rol van de Deutsche Bank in Oost-Europa over en vormde de nieuwe verhoudingen naar haar wezen.

De Bilderberg Conferenties

Andere Tijden 6 januari 2004

Streng beveiligd, ver weg van opdringerige journalisten en diep verscholen in de bossen van Oosterbeek kwamen in 1954 vooraanstaande staatslieden, financiers en intellectuelen uit Europa en de Verenigde Staten bijeen. Ze waren uitgenodigd door Prins Bernhard om in hotel De Bilderberg te discussiëren over de almaar groeiende kloof tussen Europa en Amerika. Een unieke poging om nader tot elkaar te komen, begrip te kweken voor elkaars standpunten en zo mogelijk consensus te bereiken in een tijd dat Westerse landen steeds meer van mening verschilden over de gevaren van het communisme en tegelijk beseften dat ze niet uit elkaar gespeeld wilden worden.

De oude en de nieuwe wereld - Relatieproblemen tussen Europa en de VS

Begin jaren vijftig broeide er iets in de verhouding tussen het oude en het nieuwe continent. De oorlog was nog maar kort voorbij, de wederopbouw ging snel, Europa en Amerika werkten als nooit tevoren samen door de Marshallhulp (1947) en de oprichting van de NATO (1949). Maar toch. Langzaam verschenen er scheurtjes in de vriendschap, zeker nadat in juni 1950 de oorlog in Korea uitbrak. De westerse wereld vocht er onder de vlag van de Verenigde Naties, maar het waren vooral Amerikaanse soldaten die er streden om 'het wereldcommunisme een halt toe te roepen'. Zo werd het in de Verenigde Staten in ieder geval gevoeld. Voor veel Europeanen stond Korea voor een oorlog aan het andere einde van de wereld; de eigen wederopbouw was van veel groter belang.

Het oude Europa begon te morren over de rol van de Amerikanen. Weliswaar bleven het de bevrijders maar ze vonden ze arrogant, bemoeizuchtig en oorlogszuchtig. Met name de Fransen en Engelsen, zelf ooit wereldmachten, kregen langzamerhand genoeg van de invloed en praatjes van hun bondgenoot. Ze verweten de Amerikanen dat die zich niets gelegen lieten liggen aan de Europese moraal en zich daar ook niet in verdiepten. Er heerste angst dat de harde confronterende Amerikaanse houding tegenover het communisme zou leiden tot een nieuwe oorlog waar niemand op zat te wachten, na de vijf jaar van ellende die net achter de rug was. Vandaar dat velen in Europa pleitten voor een gematigder houding tegenover het communisme en tegenover Rusland, in de hoop dat dit een nieuwe gewapende confrontatie op hun grondgebied zou voorkomen. Bovendien kreeg Europa schoon genoeg van de beperkingen die de Amerikanen hen oplegden in het handelsverkeer. Ze wilden af van een Amerika dat de prijzen controleerde van goud, rubber en tin, van een Amerika dat hen voorschreef wanneer er wel of niet met communistische landen gehandeld mocht worden. Kortom, Europa kreeg het gevoel dat er een denderende kudde Amerikaanse olifanten door hun porseleinkast ging. De afhankelijkheid die de bevrijding had gebracht zorgde voor frustratie.

Andersom hadden de Amerikanen ook heel wat op Europa aan te merken. Vooral de afwachtende lakse houding ten opzichte van het communisme baarde hen grote zorgen. Dat communistische partijen in Italië en Frankrijk ongestoord aan een opmars konden beginnen, was voor de bondgenoten aan de overkant van de grote plas onbegrijpelijk. Er was in Europa duidelijk onvoldoende begrip voor het grote gevaar van het communisme en de toenemende invloed van Rusland. Bovendien ergerden de Verenigde Staten zich aan het nationalistische denken in Europa en hamerden ze keer op keer op meer gezamenlijk politiek en militair optreden. Europa moest zich verenigen om zo een sterkere partner te zijn in de strijd tegen het kwaad.

Prins Bernhard wordt benaderd - Actie om het tij te keren

Het was rond die tijd, begin 1951, dat de in Londen wonende Pool Joseph Retinger besloot zijn zorgen over de Atlantische verhoudingen om te zetten in een initiatief. John Pomian was destijds persoonlijk secretaris van Retinger: 'Hij zag dat de initiatieven voor een verenigd Europa vast liepen en voor hem was zo'n Europa de enige manier om een vreedzame toekomst voor Polen te krijgen. De groeiende kloof met Amerika bracht het streven naar Europese eenheid in gevaar en dus wilde hij daar wat aan doen'. De slimme Retinger, die overall in Europa contacten had op hoog niveau, benaderde een aantal vrienden die hij tijdens de oorlog in

Londen had leren kennen. Hij wist wel wie hij wakker schudde. Het waren mannen die zijn weerzin tegen het communisme deelden, net als het idee dat een goede relatie met Amerika noodzakelijk was voor het voortbestaan en de groei van een vrij Europa. Bovendien waren het stuk voor stuk pleitbezorgers en uitdragers van de Europese integratie: 'Het belang van Europa als geheel komt vóór dat van nationale belangen', aldus Unilever topman Paul Rijkens in een rede voor de BBC in 1953. Last but not least beschikten de leden van het groepje dat Retinger benaderde op hun beurt over een flink netwerk aan invloedrijke vrienden waar ze een beroep op konden doen.

Op die manier staken Paul van Zeeland (ex-premier van België), Paul Rijkens en Prins Bernhard de koppen bij elkaar om samen met Retinger het idee uit te werken: een besloten topontmoeting tussen invloedrijke Europeanen en Amerikanen in de hoop daarmee de verhoudingen tussen beide continenten te herstellen. In een interview in *De Telegraaf* uit 1961 herinnert Rijkens zich het initiatief als volgt: 'Retinger kwam bij de Prins en mij op bezoek na eerst contact met mij te hebben opgenomen. Hij sprak over zijn plannen en vroeg of Bernhard hem wilde steunen met het tot stand brengen van contacten met een aantal leidende figuren in West Europa. Bernhard zei onmiddellijk 'ja'.

De vier heren besloten allereerst de kring van medestanders in Europa uit te breiden. De uitnodigingen van prins Bernhard -een bewuste tactiek om daarbij koninklijk gewicht in de schaal te leggen- brachten al snel een hooggeplaatst gezelschap bijeen van (ex-)politici, industriëlen en regeringsadviseurs. Op 25 september 1952 ontmoetten 11 mannen en de secretaris van Retinger elkaar in Parijs. Baron Francois de Nervo stelde zijn appartement aan de Rue de L'Assumption beschikbaar. Bij de Prins, Retinger, Rijkens en Van Zeeland voegden zich de Britse Labour leider Gaitskell, generaal Gubbins, de Deense ex-minister van Buitenlandse zaken Kraft, de Franse socialistenleider en latere premier Guy Mollet, de Duitse jurist Müller, de Franse ex-premier Pinay, en de Griekse Pipinelis. Secretaris Pomian benadrukt dat alles in het grootste geheim plaats vond. Daarom was er ook gekozen voor een woonhuis: 'Als maar iemand had gezien dat mensen als Mollet [socialist] en Pinay [conservatief] op hetzelfde adres samen uren binnen waren, dan had dat heel veel vragen opgeroepen. In het openbaar waren Mollet en Pinay elkaars opponenten'.

Na een kort voorzitterschap van Van Zeeland werd Prins Bernhard gevraagd de hamer over te nemen. Een man die ze allemaal kenden, een man uit een nauwelijks bedreigend klein land en bovendien nog koninklijk. Een mooier uithangbord kon je je niet wensen. En hij wilde. Graag zelfs. Er werd nog even getwijfeld of hij, en met hem de anderen ook, niet in problemen kon raken met de constitutionele verantwoordelijkheid. Een Prins mag zich immers niet met politiek inlaten. Maar ach, als hij zich niet te veel profileerde dan moest het kunnen. En de bedoeling zou zijn en blijven dat alles wat besproken werd nooit in de openbaarheid kwam. Behalve het voorzitterschap werd tijdens de Parijse vergadering ook op andere gebieden het idee van een bijeenkomst tussen Europeanen en Amerikanen nader ingekleurd. De topontmoeting zou de vorm van een onofficiële discussiegroep moeten aannemen. Daarin kon op persoonlijke titel en vrijuit gesproken worden zonder vrees voor politieke consequenties, dus zonder aanwezigheid van de pers. Zelfs de lijst van aanwezigen mocht niet openbaar gemaakt worden opdat het vertrouwelijke karakter op geen enkele manier geschonden werd. Voorts zouden de deelnemers integer, van internationaal gewicht, invloedrijk, ruimdenkend en geen nationalist moeten zijn. 'Mensen met een open geest', zo omschreef Retinger de ideale gasten volgens zijn secretaris John Pomian. Communisten en mensen uit dictatoriale landen als Spanje waren minder welkom. Prins Bernhard kan zich niet herinneren dat er ooit een communist is uitgenodigd: 'Er was geen land waar de communistische partij zo groot was dat er iemand moest worden uitgenodigd. In Holland in ieder geval niet. Maar ik heb wel vrienden in de CPN gehad, privé-vrienden, hele goede zelfs.' De gasten zouden het liefst een breed spectrum van meningen moeten vertegenwoordigen. Bankiers, juristen, parlementsleden, (ex-)ministers, vakbondsleden, uitgevers. De vergadering was er tenslotte om meningen uit te wisselen, nadrukkelijk niet om besluiten te nemen.

Een moeilijke missie - Amerikaanse onwilligheid

De belangrijkste conclusie in Parijs was: wij gaan door, nu de Amerikanen nog. Retinger was al aan het lobbyen geslagen. Uit een brief van de Amerikaanse generaal Drexel Briddle in het archief van de Bilderberg conferenties blijkt dat deze al vroeg van de plannen op de hoogte was maar zich zeer voorzichtig opstelde. En dat geluid hoorden Retinger en Bernhard vaker. De Amerikanen waren het gezeur van de Europeanen een beetje zat, maar zagen vooral niets in het geheimzinnige karakter van de te organiseren bijeenkomsten. Een geheim genootschap paste niet bij democratische openheid. Maar Bernhard gaf niet op en vloog eind 1952 zelf naar de VS om Democraten en Republikeinen te overtuigen van het belang van een gemeenschappelijke conferentie. Overleg met president Eisenhower leverde niets op dan sympathie. Hij

wilde in het kader van de verkiezingen wel wat in het openbaar zeggen over het initiatief, maar dat had Bernhard nou weer liever niet. Er zat weinig schot in de zaak en Bernhard hield met moeite de ongeduldige Retinger, die zijn lobby diensten aanbood, met een telegram buiten de deur: 'Liever geen overkomst andere mensen. Ik regel het zelf'.

Begin 1953 schreef Bernhard een brief aan CIA-directeur Walter Bedell Smith. Ongetwijfeld kenden Bernhard en Bedell Smith, die van 1946 tot 1949 ambassadeur in Moskou was en in de oorlog stafofficier van Eisenhower, elkaar. Bernhard vroeg Bedell Smith hem in contact te brengen met Amerikanen die konden vertellen wat Europeanen fout deden. Daarbij wreef hij hem nog even fijntjes onder de neus dat de publieke opinie in Europa onveranderd anti-Amerikaans was: 'Domme Europese sentimentaliteit werd aangewakkerd door het proces tegen de Rosenbergs, de activiteiten van McCarthy zorgen voor heel veel schade hier in Europa, terwijl mensen die door de Russen worden veroordeeld helemaal geen publiciteit krijgen. Ik werd hier heel kwaad over, maar kan er niet in het openbaar over schrijven'. In een poging Bedell Smith te doordringen van de noodzaak van een snelle bijeenkomst in Parijs voegde Bernhard daar nog aan toe dat Amerikaanse ambassadeur in Rome onder zware druk stond, Churchill anti-Amerikaanse gevoelens hielp voeden en de gerenommeerde Franse krant *Le Monde* de Amerikaanse politiek in Europa aan de kaak stelde. De Nederlanders, zo liet Bernhard weten, vormden een uitzondering en waren dankbaar voor de Amerikaanse vrijgevigheid. Kort daarvoor waren de zakken met geld binnengestroomd voor de slachtoffers van de watersnoodramp. Een kleine pleister op de wonde maar niet genoeg: 'Dus denk ik dat we heel snel iets moeten doen'.

Walter Bedell Smith schoof het verzoek door naar C.D. Jackson. In een kattenbelletje verzocht hij hem de Prins 'die zich behoorlijk druk maakt' te antwoorden. Jackson, op dat moment coördinator 'psychologische oorlogsvoering' onder Eisenhower en belast met de taak om de Russen daar waar mogelijk in een kwaad daglicht te stellen en de Amerikanen onder de positieve aandacht van de Europeanen te houden, kon geen onbekende zijn voor Bernhard en Retinger. Ook hij had in de oorlog in Londen gezeten, op het hoofdkwartier van de geallieerde troepen. Daar had hij de taak Europeanen op te hitsen tegen de Duitsers. Jackson zag wel wat in het initiatief van de Europeanen en beloofde zo snel mogelijk een Amerikaanse groep te vormen. Maar het verzoek van Bernhard of oud-ambassadeur John Huges de verbindingsman tussen beide groepen kon worden, wees Jackson af: 'hij is verbonden met de regering, het moet een privé-persoon zijn'. In Amerika kregen politici geen toestemming zich met de club in te laten -de beslotenheid van de beoogde bijeenkomst bleef een struikelblok -, maar grootindustriëlen hapten wel toe. Ook bankier David Rockefeller zag er wel wat in: 'Het klonk als een goed idee, gezien de problemen en misverstanden tussen de VS en Europa. Voor mij is praten de manier om problemen te benaderen. Ik was toen ook nog jong en een beginner bij de bank, ik was vereerd dat ze me vroegen'.

Twee partijen - Amerika doet mee

Uiteindelijk was er nu een club Amerikanen bereid de Europese groep van repliek te dienen. Voorlopig ging dat op papier. Als antwoord op een discussiestuk dat inmiddels door de Europeanen was opgesteld, schreven de Amerikanen in tamelijk felle bewoordingen: 'In Amerikaanse ogen leidt de intense, alhoewel begrijpelijke angst van de Europeanen voor oorlog, er vaak toe dat ze zichzelf voor de gek houden waar het gaat om het gevaar dat ons allen bedreigt. Zelfs weldenkende en internationaal georiënteerde Amerikanen begrijpen niets van het neutralisme van zoveel Europese intellectuelen, het gemak waarmee die 'Amerikaans imperialisme' gelijk stellen aan communistisch imperialisme, hun naïeve geloof in onderhandelingsmogelijkheden met een vijand die bewezen heeft geen enkel vertrouwen te verdienen en hun nogal cynische en gevoelloze opstelling waar het gaat om totalitaire methodes en de imperialistische doelstellingen van het Sovjet-Unie'. De messen waren geslepen. Tegenover de Europese verwijten stonden nu de Amerikaanse. Glashelder werd de eis aan de Europeanen dat ze zich feller zouden verzetten tegen de Russen en tegen het communisme in het algemeen. Amerika beschouwde neutraliteit als lafheid, zag de Duitse herbewapening als een noodzakelijke maatregel ter verdediging van de grenzen met de Sovjet-Unie en pleitte voor een krachtig onverdeeld Europa. De opstellers van het stuk voorspelden zelfs dat de Amerikanen niet langer belasting zouden willen betalen voor hulp aan het ondankbare en verdeelde Europa. Het werd hoog tijd dat Europa leerde op eigen benen te staan door samenwerking op militair, politiek en economisch terrein.

Genoeg stof om eens bij elkaar te gaan zitten en flink te discussiëren. Maar toen Bernhard in december 1953 de Amerikanen uitnodigde voor een eerste ontmoeting, kwamen ze niet. Ze aarzelden nog. Aan de houding van Bernhard kon het niet liggen: in de *New York Times* van 29 maart 1953 valt te lezen dat hij in de

University Club een pleidooi hield voor economische Europese integratie die vooraf moest gaan aan een volgende zeer te wensen stap, namelijk politieke integratie. In september van datzelfde jaar had hij weer naar de pen gegrepen en een noodkreet aan CIA-chef Allen Dulles, de opvolger van Bedell Smith, geschreven waarin hij voor de zoveelste keer benadrukte dat het erg slecht ging met de verhoudingen tussen de VS en Europa. Uiteindelijk gingen de Amerikanen toch overstag en op 7 februari 1954 kwamen ze naar een voorbespreking in Parijs. Daar legde de Amerikaanse groep de kaarten op tafel: het initiatief van een conferentie werd van harte gesteund, maar er zouden alleen mensen afgevaardigd worden, die geen enkele directe verbinding hadden met de politiek. Voor de eerste bijeenkomst werden dan ook louter industriëlen, bankiers en invloedrijke publicisten (die overigens niets hierover mochten publiceren) uitgenodigd. De discussiegroep zou anoniem blijven en ieder zou zijn eigen contacten gebruiken om de Bilderberg ideeën onder de aandacht van zijn regering brengen. Positieve resultaten zouden publiek gemaakt worden om grotere steun voor de ideeën te krijgen. Nu de kennismaking tussen beide partijen in harmonie was verlopen, stond in feite niets een conferentie meer in de weg. De uitnodigingen werden verstuurd door Prins Bernhard.

Tafellakens, tolken en sigaretten - Hotel De Bilderberg in Oosterbeek.

De eerste officiële vergadering vond plaats van 29 tot 31 mei 1954 in hotel De Bilderberg. Het lag in Oosterbeek, ver van drukte, mooi in het groen, makkelijk te beveiligen. Een hotel ook waarvan de naam later wereldberoemd zou worden omdat de bijeenkomsten vernoemd werden naar de naam van het hotel: de Bilderberg conferenties. Waarom juist dit hotel werd uitgezocht voor wat later een historische bijeenkomst zou blijken, weet mevrouw Ogterop die toentertijd samen met haar man eigenaar was: 'Wij hadden hier een gast die van een groot bedrijf was. Mijnheer Rijkens van Unilever. Hij kwam vaak voor een vakantie en die vroeg ons of die bijeenkomst bij ons mocht. Met allemaal hoge heren. Hij koos ons omdat het hier veilig was en hij ons kende. Hij heeft ons ook beloofd dat als er ooit nog een bijeenkomst kwam in Nederland dat dat nergens anders mocht dan bij ons, in De Bilderberg. Maar ze zijn nooit meer gekomen'.

De hoge heren wachtte een verblijf in een hotel dat eigenlijk te klein was voor de vele gasten. 'Niet elke kamer had een badkamer. Dus sommigen gingen naar hotel Wolfheze dat ook van ons was. Een zwembad en een tennisbaan hadden we niet, maar je kon wel mooi wandelen. En deftig eten was er ook nog niet. Gewoon, soep, aardappelen, vlees en groenten en iets toe. We hadden geen conferentiezaal. Voor de grote vergadering gebruikten we de eetzaal waar we lange tafels neerzetten. De gordijnen die we van zolder haalden en een beetje vermaakten dienden als tafelkleden. Het was heel mooi hoor.' De politie van Oosterbeek, verantwoordelijk voor de veiligheid van de bezoekers, screende het hotelpersoneel. Mevrouw Ogterop: 'We werkten met onze eigen mensen, maar een paar moest ik vertellen dat ze tijdelijk weg moesten. De politie had gezegd dat zij niet konden blijven. Ze waren communistisch. Het ging vooral om de kelners. Die bedienden ook in de zaal. We hadden allemaal pasjes. Overal stonden politieagenten. Zelfs mijn kinderen mochten niet zomaar naar binnen lopen'.

Rijkens had de PR-afdeling van Unilever opdracht gegeven de conferentie te organiseren. En die ging niet over één nacht ijs. De telefooncentrale van het hotel bleek te klein, dus werden er extra lijnen aangelegd. Bovendien kwamen er eigen telefonistes, tolken van een Engels bureau en geluidsapparatuur van Philips waarmee de redes en discussies werden opgenomen. De toen 18-jarige Astrid van Beek kreeg de eervolle opdracht van haar baas bij Unilever mee te helpen bij de organisatie: 'Ik ben nog op Paleis Soestdijk geweest. Van mijnheer de Graaff, de secretaris van de Prins kreeg je allemaal informatie en vragen van huishoudelijke aard. De namen van de gasten gaf de Prins op. Ook de wijzigingen. En die waren er heel veel. Moest ik steeds weer naar de drukkerij rennen om alles te laten veranderen. Ik moest de brieven schrijven, tafelschikkingen regelen, een heel mooi groot boek over Holland op de kamers leggen, een goeie fles wijn en exclusieve zeep van Unilever. En oh ja, ze rookten toen nog veel. Je moest onthouden welke sigaretten ze rookten en die dan klaarzetten. Lucky Strike en Players, dat waren de merken'.

De deelnemers betaalden hun eigen vervoer, de Nederlandse Staat de politieagenten die nodig waren voor de beveiliging. De rekening van het hotel, de tolken, de sigaretten, de drankjes -totaal zo'n 30.000 gulden - was de verantwoordelijkheid van de Nederlandse gastheren. Het geld werd bijeengeschraapt door kleine donaties van Prins Bernhard en Rijkens zelf, maar vooral door fundraising. Grote Nederlandse bedrijven als Philips, KLM, Hoogovens, Staatsmijnen, Nederlandsche Handels Maatschappij, Steenkolen Handels Verenigingen en BPM doneerden gul elk 3.000 gulden.

Openhartige discussie - Hoge heren bijeen

Drie dagen lang was het hotel hermetisch gesloten voor de buitenwereld en kwamen zo'n 75 mannen uit de eredivisie bijeen. Astrid van Beek: 'Ik wist niet zoveel van wat er gebeurde tijdens de conferentie maar wel dat het om heel veel geheime dingen ging. Om een ontmoeting tussen industriëlen, mensen op

regeringsniveau die met elkaar wilden praten. Allemaal indrukwekkende mannen. Ik herinner me nog David Rockefeller; Kanellopoulos [minister van defensie], een ruige Griek; De la Vallee Poussin, [Belgisch senator] een deftige heer; Healey [Brits socialistisch parlementslid], een opzienbarende figuur; Faure [Frans parlementslid]; Duchet [voormalig Frans minister]; de Franse delegatie herinner ik me als mooie mannen en Cafiero [Italiaans senator], dat was een soort filmster'.

Prins Bernhard opende de eerste vergadering met een speech waarin hij nog eens duidelijk maakte wat de bedoeling van de bijeenkomst was: 'Er bestaan veel misverstanden en onenigheden tussen ons, maar ik denk dat we ze kwijt kunnen raken. Als een probleem wordt begrepen, dan is het al voor de helft opgelost. We moeten overeenkomsten vinden en verschillen van mening analyseren en respecteren. Ik hoop dat we zo open en eerlijk mogelijk zijn en dat we als vrienden kritiek op elkaar kunnen hebben.' Om oeverloos geklets te voorkomen en iedereen een kans te geven werd de spreektijd streng aan banden gelegd. Acht minuten per persoon. Ging je daaroverheen dan rinkelde voorzitter Bernhard de bel. Later zou Agnelli, de baas van Fiat, een verkeerslicht leveren dat met zijn groene, oranje en rode licht de spreker geen uitweg meer bood. Hij leverde er trouwens ook een dame bij die het apparaat bediende.

De agenda voor de ochtend, middag en avondzittingen lag vast en was voorbereid door Prins Bernhard, Retinger en Rijkens aan de hand van papers geschreven door Amerikanen en Europeanen. Naast de formele zittingen waarbij iedereen aan lange tafels rond de voorzitter zat en ten behoeve van de tolken microfoons gebruikte, was er volop gelegenheid voor informele gesprekken tijdens lunch, diner en de vrijgehouden uren. Prins Bernhard hechtte juist aan die mogelijkheden voor contact grote waarde en vroeg de deelnemers expliciet daar gebruik van te maken. David Rockefeller vond dat ook de beste momenten: 'Ik ben niet zo'n debater, ik luisterde meer tijdens de formele zittingen. Ik praatte vooral veel met mensen buiten de zittingen om'. Rijkens vertelde in zijn interview in *De Telegraaf*: 'Er gebeurden tijdens die privé-gesprekken vaak belangrijker dingen dan tijdens de gewone zittingen. Er ontstond vaak een beter begrip voor elkaar'. 'Ze vergaderden veel. Het werd wel eens laat. Dan zaten ze gezellig te drinken bij het buffet. Bernhard nam altijd een sherry', herinnert Mevrouw Ogterop zich.

Communisme en communisme - Weg met McCarthy en meer Westerse eenheid.

Al op de eerste dag passeerden gevoelige onderwerpen de revue. Zo kwam het kolonialisme van veel Europese landen, dat Amerika veroordeelde, uitgebreid ter tafel. Maar de agenda werd vooral bepaald door speeches en discussies over het communisme en de uitblijvende Europese integratie. Europeanen vonden de angst van de Amerikanen voor de verspreiding van het communisme door de Russen overdreven en hun strijd daartegen immoreel, inhumain, overdreven hysterisch soms. De Engelsen lieten merken dat de Amerikanen maar beter uit hun land konden vertrekken als ze hen, door atoomwapens te plaatsen op Engels grondgebied, dreigden mee te slepen in een nieuwe oorlog. Europeanen kozen vooralsnog voor onderhandelen met de potentiële vijand. De Amerikanen zagen dat heel anders; negentig procent van de bevolking, zo bleek uit onderzoek, wilde liever oorlog met de Russen dan door blijven praten met een onbetrouwbare vijand. De Europeanen beschuldigden Amerika van militaristisch denken. De verschillende opvattingen werden fraai samengevat door Sir Oliver Franks, voormalig Brits ambassadeur in de VS: 'Als een Amerikaan zegt dat het communisme het allergrootste probleem is, dan is een meerderheid van de Britten het daarmee eens. Maar als een Amerikaan zoiets zegt, dan zegt hij dat als een man van actie en hij bedoelt dan: wat kunnen we daar nu aan doen. Voor een Engelsman betekent zo'n opmerking hetzelfde als zeggen dat na de zomer de herfst komt. Het is een gegeven waar we mee leven en niet iets waar direct wat aan gedaan kan worden'.

Er was bij de Amerikanen verbazing over de lankmoedigheid in Europa jegens het grote aantal communistische stemmers in West-Europa, zeker in Frankrijk en Italië. Verschillende Europese sprekers deden hun best om dit fenomeen uit te leggen. Het had in 1954 niks meer te maken met armoede of achterstand, zoals de Amerikanen vaak dachten. Het was, zo betoogde het Franse vakbondsleider Voisin, onmiskenbaar dat vele vernieuwende ideeën in zijn land kwamen uit de koker van de communistische partij. De intellectuele Franse elite, de schrijvers, filosofen en kunstenaars, waren allemaal lid van de partij. 'Tegenover de aantrekkingskracht van het marxisme moeten we de aantrekkingskracht van de democratie stellen en daarbij de principes van de democratie vernieuwen, door bijvoorbeeld net als de communisten niet alleen over vrijheid te spreken, maar ook over sociale rechtvaardigheid', aldus Voisin. De Amerikaanse industrieel Coleman zei op de laatste dag dat hij nu wel een goed inzicht had gekregen in de verschillende linkse stromingen in Europa, maar dat de gemiddelde Amerikaan dat toch niet snel zal begrijpen. De overgrote meerderheid van de vakbondsleden in Amerika ziet zichzelf niet als socialist, in Europa is het

omgekeerde het geval. 'Socialisme, dat blijft voor ons een harde dobber', aldus Coleman.

Omgekeerd waren voor de meeste Europeanen de activiteiten van senator McCarthy onbegrijpelijk. Bijna alle Europese sprekers wijden er wel een of meer zinnen aan en benadrukten hoezeer de activiteiten of liever gezegd de heksenjacht op communisten van de senator de afgelopen jaren hadden geleid tot een negatief beeld over Amerika als geheel. De Amerikaanse delegatie was zelf evenmin erg gecharmeerd van McCarthy. Al in het voorbereidende rapport werd er gezegd dat het hier ging om 'een extreem standpunt dat in de Verenigde Staten helaas nogal luid is en niet zonder invloed'. C.D. Jackson, adviseur van president Eisenhower probeerde de aanwezigen op de conferentie gerust te stellen: 'Of McCarthy nu zal sterven door moordenaarshand of wordt uitgeschakeld op de normale wijze waarop wij Amerikanen de trauma's in onze politiek genezen, kan ik u niet zeggen maar wel geef ik u de verzekering dat als wij hier voor de tweede maal bijeenkomen McCarthy van het politieke toneel zal zijn verdwenen'. Jackson wist al dat zijn president probeerde McCarthy een beetje te lichten. Niet lang daarna werd McCarthy inderdaad door zijn eigen senaat terechtgewezen en verloor zijn macht.

Hoewel er in 1954 al niet meer werd gevochten (in juni 1953 was de wapenstilstand gesloten), brachten veel aanwezigen de oorlog in Korea ter sprake. Dat was de belangrijkste schuldige aan de kloof die was ontstaan tussen Amerika en Europa. En het was ook precies het punt waarover het debat fel oplaaide. Leider van de Engelse Labour partij, Hugh Gaitskell, verbaasde zich erover dat de Amerikanen het idee hadden dat ze in oorlog waren met China – er was toch nooit een oorlogsverklaring geweest. Waarom zou Engeland geen handel mogen voeren met China? Hij kreeg een felle repliek van C.D. Jackson, die stelde dat het toch echt geen buitenissige Amerikaanse houding was om te vinden dat als een Amerikaanse soldaat wordt gedood door een ander, dat meer is dan een internationaal verkeersongeluk waar je rustig aan voorbij kunt gaan. David Rockefeller herinnert zich dit soort debatten met plezier: 'De Britten zijn vaak ervaren debaters, zeker als ze van Oxford of Cambridge kwamen. Healey [Labour en later premier] was heel goed. Maar aan onze kant hadden we ook een paar goede, vooral C.D. Jackson'. Fel debat over Korea dus en het was ook een punt dat niet snel opgelost kon worden. Vrij snel na het uitbreken van de oorlog waren de Verenigde Staten begonnen aan een grootscheeps programma van herbewapening en de Europeanen gingen daar maar halfhartig in mee. De naoorlogse wederopbouw was nog lang niet voltooid en men besteedde liever geld aan meer nieuwe landbouwmachines dan aan nieuwe tanks. Opnieuw kwam hier de verschillende beoordeling van de communistische dreiging naar voren. Voor de overgrote meerderheid van de Amerikanen was er één grote communistische samenzwering, geleid vanuit Moskou. Of het nu ging om gebeurtenissen in Pyongyang, Peking of Praag, alles werd bestuurd vanuit het Kremlin en dus was de oorlog in Korea een enorm gevaar voor henzelf en voor West-Europa. Aan deze kant van de Atlantische Oceaan werd dat veel minder zo gevoeld. Men zag de noodzaak van westerse eenheid wel in, maar wilde daar niet alle eigenheid voor inruilen.

Doel bereikt - Bilderberg voortaan elk jaar

Op de geluidsbanden van het einde van derde middag van de conferentie is veel gelach en vrolijk geroezemoes te horen. De heren hebben het duidelijk naar hun zin gehad. George McGhee, ambtenaar op het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken zou later zeggen: De onaangename misverstanden tussen Europeanen en Amerikanen zijn op de eerste Bilderbergconferentie uit de weg geruimd. Sedertdien is er nooit meer zo'n scherpe kloof geweest'. Prins Bernhard nodigde iedereen uit om nog even bij hem 'thuis' een drankje te komen drinken. Astrid van Beek zal het nooit meer vergeten: 'We kregen allemaal persoonlijk een brief van Prins Bernhard voor een receptie op paleis Soestdijk. Dat was natuurlijk een geweldige gebeurtenis als je 18 jaar was. De koningin was er ook, er stonden overal gele sering, dat was prachtig tegen het blauwe gobelin aan de muur'.

Prins Bernhard werd door iedereen geroemd om zijn charme en zijn vermogen om tegenstanders op een lijn te krijgen. Als voorzitter gaf hij na afloop een persconferentie, waarbij in grote lijnen uiteen werd gezet over welke onderwerpen men had gesproken. Daar bleef het bij. Bij latere bijeenkomsten ontbrak zelfs een persconferentie. Er was immers afgesproken er geen besluiten zouden worden genomen, geen politiek bedreven zou worden, en dat niet naar buiten werd gebracht wat individuele deelnemers hadden gezegd. Er viel kortom niets te vertellen aan de pers. Er waren wel mogelijkheden voor de deelnemers om de 'geest van Bilderberg' in eigen kring uit te dragen. Prins Bernhard moedigde individuele deelnemers ook aan 'om datgene wat ze hebben gehoord door te geven aan degenen die macht uitoefenen'. Als maar niet uitlekte wie wat gezegd had.

Het mocht dan wel om een besloten club gaan, helemaal ongecontroleerd kon men niet opereren. 'De regeringen van deelnemende landen en ook de eigen inlichtingdienst van ieder land kreeg een kopie van onze eigen verslagen', zo weet prins Bernhard. En al was de afspraak geheimhouding, deelnemers in overheidsdienst vertelden natuurlijk hun eigen regering wat er was besproken. In Nederland was daar het eerste jaar overigens geen sprake van. Pas na enig gemor van Nederlandse ambassadeurs die via het diplomatiek circuit moesten vernemen wat er bij Bilderberg ter sprake was gekomen, kwam daarin verandering. Voor de tweede Bilderberg bijeenkomst kreeg oud-minister mr. E.N. van Kleffens een uitnodiging. Dat was waarschijnlijk niet alleen vanwege z'n goede contacten in regeringskringen. Volgens Rijkens was dat ook om een oogje op prins Bernhard te houden: 'Om toe te zien dat er geen sprake was van politiek. De bedoeling was slechts [om onder leiding van voorzitter Prins Bernhard] misverstanden uit de weg te ruimen. Maar ook in deze functie was evenwel de positie van de Prins, die uiteraard geen politieke verantwoordelijkheid draagt, delicaat'.

De Amerikanen bepleitten na de bijeenkomst in Oosterbeek bij hun regering deelname, ook politieke, aan tenminste een tweede samenkomst. Maar de regering bleef argwanend. Prins Bernhard moest ook dit keer weer ettelijke bezoeken brengen voor hij de Amerikanen zover kreeg discussiestukken in te leveren. Bernhard zelf zette zijn beste beentje voor en schreef een paper over de mogelijkheden om de economie van Europa te versterken. Geheel volgens de wens van de Amerikanen bepleitte hij versnelde Europese integratie, infiltratie in vakbonden tegen communistische agitatie en belastingvoordeel voor internationale bedrijven. Maar pas na twee bijeenkomsten in 1955 in het Franse Barbizon en in het Duitse Gamisch-Partenkirchen waren de Amerikanen echt overtuigd. De Amerikaanse deelnemers schreven enthousiaste verslagen: 'Een van de meest bemoedigende ervaringen die ik de laatste jaren had' liet George Kennan weten. En Barry Bingham schreef: 'De delen van het programma die echt totaal off-the-record waren, lijken het meest vruchtbaar te zijn'. Eén deelnemer had nog zo zijn bedenkingen: 'Wat is de betekenis als er niet eens een persconferentie wordt gegeven door de Prins, hij moet toch wel iets kunnen vertellen?'

Wat begon met een klein clubje groeide al snel uit tot een echte organisatie. In 1956 werd al besloten tot de oprichting van een zogenaamde Steering Committee (internationale stuurgroep). Een select gezelschap van een man of 15 die elk jaar, soms wel twee keer, bijeenkwamen om de officiële bijeenkomst voor te bereiden. Met de professionalisering groeiden ook de kosten die eerlijk verdeeld werden over beide werelddelen. Ieder de helft. De Amerikanen deden daarvoor een beroep op het Carnegiefonds die instemden met een gift van 20.000 dollar voor 1955 met als voorwaarde dat zij de vice-secretaris mochten leveren. Wat gebeurde. De Europese helft bestond uit particuliere giften van personen en bedrijven.

Een gouden jubileum - Het succes van Bilderberg

Onder de noemer van Bilderberg, komt nu al 50 jaar achtereen een steeds wisselend, steeds groeiend gezelschap bijeen in steeds weer een ander land. En dat het om mensen met veel invloed ging en gaat blijkt uit de ons vertrouwelijk toegespeelde lijst van meer dan 2000 mensen die een of meer malen een bijeenkomst hebben bezocht. Er staan tot de verbeelding sprekende namen in van politici als de oud-premiers Biesheuvel, Den Uyl, Lubbers en Kok; oud-ministers Beyen, Van den Broek, Van Mierlo, Bolkestein, Duisenberg; koninklijke hoogheden als Beatrix, Claus en Willem-Alexander, Harald van Noorwegen, Prins Philip van België, de Spaanse en de Zweedse koning. Carl Bildt bezocht in de jaren negentig, op het hoogtepunt van de crisis in Joegoslavië vrijwel alle conferenties. Tony Blair en ook Margaret Thatcher waren te gast kort voor ze echt doorbraken in de politiek. Bill Clinton, Gerald Ford, Alexander Haig, Edward Heath, G. Pompidou, R. Prodi, Donald Rumsfeld, Walter Scheel, Helmut Schmidt, Henry Kissinger, Olof Palme, Colin Powell, Hans Blix, NATO-secretarissen Joseph Luns, Lord Carrington en Willy Claes. Maar ook topmannen van grote banken en wereldwijd bekende bedrijven als Fiat, Olivetti, Shell, Ford, Pirelli, McDonalds, BASF, Daimler Benz, Xerox, Heineken, General Motors. En altijd overlegden ze over actuele, gewichtige, politiek heikele punten. De situatie in het Midden Oosten, de Duitse eenheid, de EEG en later de crisis in Joegoslavië en de aanpak van Irak. Wat er daadwerkelijk bekokstoofd is, valt niet te achterhalen. De archieven zijn nog grotendeels gesloten en de monden van de meeste deelnemers zijn, volgens de Bilderberg afspraken, nog dichtgeplakt.

Bestudering van de archieven van 1952-1954 maakt duidelijk dat al ver voordat er besluiten genomen werden over bijvoorbeeld de oprichting van de EEG of de invoering van de euro, er overeenstemming over deze zaken was bereikt onder de selecte groep Bilderberg leden. Vijftig jaar lang hebben invloedrijke mensen niet alleen met elkaar gesproken over de wereldpolitiek, maar ook geprobeerd consensus te bereiken. Het kan niet anders dan dat belangrijke politici beïnvloed zijn, dan wel Bilderberg

gebruikt hebben om steun voor hun standpunten te krijgen. En dat is misschien makkelijker in een prettige, veilige, besloten club waar je drie dagen in een vaak luxueuze omgeving rustig met elkaar kunt overleggen dan in een formeel internationaal politiek overleg van een paar uur waar overal de pers, en dus de publieke opinie, op de loer ligt. Volgens David Rockefeller, vanaf het allereerste jaar Bilderberger en nu nog steeds deelnemer, beïnvloedden individuele deelnemers wel degelijk de politiek: 'Op het moment dat Europa zich economisch aan het herstellen was, begonnen veel oude nationale tegenstellingen en achterdocht weer op te spelen, samen met groot wantrouwen tegen de VS en beschuldigingen dat ze streefden naar hegemonie in Europa. Wanneer die zaken toen niet besproken waren had het desastreus kunnen zijn voor de Atlantische verhoudingen'.

Deelnemers die wij spraken bagatelliseerden het belang niet, maar spraken eerder wat liefkozend van een veilige vriendenclub. Ook Rijkens sprak al vroeg van: 'een soort broederschap die steunt op vriendschap en wederzijds vertrouwen'. Prins Bernhard en Retinger hebben zich wel eens afgevraagd of ze er mee door moesten gaan. De prins zegt nu nog: 'Het heeft mij geërgerd dat het geheim was. Maar het moest gewoon, anders dan komen de mensen niet meer'. Retinger's secretaris John Pomian constateert 'In elk mens schuilt een kwajongen, en een beetje samenzweren, zo'n sfeer van geheimzinnigheid, dat spreekt mensen wel aan'. Oud-secretarisgeneraal van Bilderberg Ernst van den Beugel beaamt dat: 'Ach, die geheimzinnigheid is misschien wel de attractie van de club. Je hoort bij iets bijzonders. De *Economist* heeft onlangs nog geschreven dat Bilderberg als informeel overlegorgaan ongeslagen de eerste is'.

Exit Prins Bernhard - Epiloog

De geestelijke vader van Bilderberg, Joseph Retinger, overleed in 1960. Prins Bernhard bleef daarna de spil waar de conferenties om draaide. Het voorzitterschap van Bilderberg was voor hem een van zijn belangrijke functies, met bovendien het grote voordeel dat alles wat daar werd gezegd en gedaan buiten de publiciteit bleef. De prins was als voorzitter ook lid van de stuurgroep en besliste mee over de uitnodigingen. Oud-secretarisgeneraal Van der Beugel: 'Bernhard had wel eens de neiging om vriendjes te vragen die hij kende van jachtpartijen. Onassis bijvoorbeeld. Dan moest hij ze van de anderen afzeggen en zei dat hij er niet meer onderuit kon. Ik probeerde het die gast dan zo onaantrekkelijk mogelijk te maken door te zeggen dat hij zijn kamer moest delen met twee anderen. Maar dan kwamen ze toch'. Er waren ook deelnemers die de voorzitter juist niet graag zag: 'Een meneer Luns die nodigde zichzelf uit. Nou hadden wij de vaste regel dat niemand langer mocht praten dan vijf minuten en het aantal keren dat ik tegen meneer Luns kon zeggen 'Ga zitten', dat is voor mij een enorm plezier en genoeg geweest'. Conflicten over wie er mocht komen en wie niet waren er ook. Van den Beugel: 'Toen de Vietnam oorlog op zijn hoogtepunt was, wilde de Zweedse bankier Wallenberg niet dat Henry Kissinger uitgenodigd zou worden. De prins en ik vonden beiden dat dan de conferentie niet door kon gaan'.

Na meer dan 20 jaar voorzitterschap van Prins Bernhard werd 1976 een rampjaar voor zowel de Bilderberggroep als de Prins zelf. De voor dat jaar geplande bijeenkomst verviel. Prins Bernhard was in een affaire verwickeld die later bekend zou worden onder de naam Lockheed affaire. Hij had steekpenningen van vliegtuigfabrikant Lockheed aangenomen in ruil voor bemiddeling van verkoop van hun toestellen aan Nederland. Er waren aanwijzingen dat hij de Bilderberg bijeenkomsten had gebruikt om contacten te leggen. Met name de Amerikanen, onder leiding van Rockefeller en Ball vreesden voor bezoedeling van hun goede naam en zagen niets meer in voortzetting van de conferenties als Bernhard daar nog bij zou horen en eisten zijn vertrek. Van den Beugel moest hem de pijnlijke mededeling gaan vertellen: 'Er was tweespalt in de club. De Amerikanen vonden het niet kunnen, maar mannen als Agnelli kon het niets schelen. Bernhard begreep er niets van en zei: 'Ik ben dom geweest maar niet fout'. Hij kon niet anders doen dan zich bij het besluit neerleggen'. Even leek het erop dat het het einde zou betekenen van de conferenties. Er waren een aantal verontwaardigde opzeggingen en een aantal mensen vond dat Bilderberg zijn nut wel had gehad. Een speciaal opgericht comité besloot tot voortzetting, maar niet zonder verfrissing. Er werden jongere deelnemers uitgenodigd om meer variëteit in standpunten te krijgen. De basisformule bleef hetzelfde en bleek ook te kunnen werken zonder een prins als voorzitter.

Al kan hij niet meer komen, Prins Bernhard blijft tot op de dag van vandaag geïnteresseerd in Bilderberg: 'Voor zover ik heb begrepen van mijn vrienden die nu deelnemen en van Trix natuurlijk, is het een discussiegroep gebleven, met ideeën waar je het mee eens of oneens kunt zijn'. De uitwisseling van ideeën, dat is voor de prins altijd het belangrijkste geweest: 'Ik hoor tot de mensen die door Bilderberg genezen zijn van bepaalde vooroordelen. Door gesprekken met mensen kan ik 180 graden draaien ten opzichte van onderwerpen'. En hij wil ook nog wel het volgende kwijt: 'Tegenwoordig is het weer nodig. Want soms krijg

je het gevoel dat je mekaar onnodig verwijten maakt'. Dan haalt hij zijn schouders op en zegt: 'Zal ik niet op ingaan'. Want de camera loopt en er is nog altijd de grondwet die voorschrijft dat Zijne Koninklijke Hoogheid in het openbaar geen mening heeft.

Tekst en research: Hendrina Praamsma, Karin van den Born, Rob Bruins Slot, Gerda Jansen Hendriks
Regie: Gerda Jansen Hendriks

Bronnen

geïnterviewden:

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard
David Rockefeller, Amerikaans bankier
John Pomian, secretaris van Dr. Joseph Retinger
Astrid van Beek, secretaresse

schriftelijke bronnen:

- Bilderberg conferences archief, ISSG, Amsterdam
- Bilderberg, Nationaal Archief, Den Haag
- Archief Unilever, Rotterdam
- Archief Eisenhower Library, CD Jackson Papers in het Roosevelt Study Center, Middelburg
- Brochure Bilderberg meetings door dr. Joseph Retinger. Revised by Arnold T. Lamping 1962
- Ford Foundation, New York

beeld- en geluidsarchieven:

Het gefilmde archief in de aflevering (zoals de Marshall hulp films) is afkomstig uit de Amerikaanse National Archives in Washington. Het is openbaar toegankelijk. De beelden van het bezoek van Prins Bernhard en koningin Juliana aan de Verenigde Staten in 1952 zijn van Polygoon en bevinden zich in het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid. Dit is vanaf 2005 openbaar toegankelijk.

De geluidsbanden van de Bilderberg conferenties bevinden zich eveneens bij het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid. Ze zijn bijna onvindbaar opgeborgen en slechts toegankelijk met toestemming van de huidige Bilderberg stuurgroep.

De foto's van de conferentie van 1954 zijn in beheer bij het Gelders archief en afkomstig uit de collectie van de familie Ogterop, de toenmalige eigenaars van hotel De Bilderberg

Literatuur:

David Rockefeller. Memoirs. Random House Trade Paperbacks, 2003
Alden Hatch. Prins Bernhard. Zijn plaats en functie in de moderne monarchie. Amsterdam, 1962
Denis Healey, The Time of My Life, Londen, 1989
Joseph Retinger, Memoirs of an Eminence Grise, Londen, 1972
Rijkens. Handel en wandel: nagelaten gedenkschriften, 1888-1965. Rotterdam, 1965
David Ryan, The United States and Europe in the Twentieth Century, Londen, 2003

Links:

<http://www.tlio.demon.co.uk/bilder.htm>
<http://www.bilderberg.org/>
<http://www.parascope.com/mx/articles/bilderberg.htm>
<http://www.heise.de/tp/deutsch/inhalt/co/4258/1.html>

Bilderberg

zondag 19 november 2006

Het idee voor de Bilderberg organisatie kwam van de illustere Pool Joseph H. Retinger. Aan het begin van de jaren '50 waren de anti-Amerikaanse gevoelens onder de West-Europese elite naar Retingers mening sterk gestegen. Retinger, een Poolse nationalist van katholieke afkomst, zag hierin een groot gevaar voor de strijd tegen het Oost-Europese communisme, waarvoor eenheid noodzakelijk was. Daarom stapten Retinger en zijn vriend, Unilever-president Paul Rijkens, samen naar prins Bernhard met het voorstel om een informeel Atlantisch overlegorgaan op te zetten waar 'representatieve' Europeanen en Amerikanen binnenskamers hun meningsverschillen konden overbruggen en een gezamenlijke strategie voor het aanpakken van gemeenschappelijke problemen vinden, aldus Retinger in een interne handleiding uit 1962. Het zou een zeer besloten overlegorgaan moeten worden, hoofdzakelijk om dezelfde reden als de 'off the record' procedure bij de CFR: Bilderberg deelnemers dienen een 'groep boven de partijen' te zijn en moeten dus worden gevrijwaard van alle beperkingen die hun functies en partijlidmaatschappen met zich meebrengen. In Bilderberg kan men vrijuit spreken en plannen maken zonder met wie ook rekening te houden. De eerste geheime ontmoeting had plaats van 29 tot 31 mei 1954 in het Bilderberg-hotel in Oosterbeek, waaraan de groep de naam ontleende. Tot de leden behoort de elite uit de zakenwereld, het bankwezen, regeringen en intellectuelen. Vanaf 1954 werden er jaarlijks een, een enkele keer twee, Bilderberg-conferenties gehouden. In 1956 werd een permanent bestuurscomité ingesteld, met Retinger als secretaris tot diens dood in 1960, dat de agenda opstelde en deelnemers uitnodigde, per keer tussen de 50 en 80 deelnemers. Prins Bernhard was voorzitter tot 1976, toen de Lockheed-affaire losbarstte en Bernhard aftrad om geen publieke aandacht op de Bilderberg Groep te vestigen. Hij werd opgevolgd door lord Home; de huidige voorzitter is lord Carrington, voormalig secretaris-generaal van de NAVO. De conferenties duren doorgaans 3 aaneengesloten dagen, waarbij ook de maaltijden en het vertier in de avonden gezamenlijk wordt doorgebracht in afzondering van de buitenwereld. Eén van de regels is dat elke deelnemer ten allen tijde contact mag opnemen met een andere deelnemer om een probleem uit de wereld te helpen. Hiertoe wordt voor iedereen een adreslijst bijgehouden. Een en ander leidt tot een hechte groepscultuur, aldus Rijkens: "In de loop der jaren hebben we een soort broederschap opgebouwd, die steunt op vriendschap en wederzijds vertrouwen."

Van de nu bestaande Westerse planningsgroepen poogt Bilderberg het meest haar interne zaken en ledenlijsten geheim te houden - wat nooit geheel lukt in een open samenleving als de onze. De Bilderberg-Groep doet nog minder dan de CFR aan publieke opinievorming en schrijft alleen rapporten voor de eigen deelnemers. Terwijl de CFR ook een externe denktank is die ingeschakeld kan worden door beleidsmakers bij speciale problemen, gaat het bij Bilderberg om direct en continu overleg tussen de beslissers in politiek en bedrijfsleven zelf. Aan deelnemers is uitdrukkelijk verboden om binnenskamers besproken aangelegenheden openbaar te maken. Wel wordt van hen verwacht dat zij in de eigen kring informele steun zullen verwerven voor de eventueel bereikte consensus op de Bilderberg-conferenties, aldus Retinger in een geheime (uitgelekte) nota van november 1955. Echtgenotes - het aantal participerende vrouwen, waaronder koningin Beatrix, is op de vingers van een hand te tellen - worden op kosten van de Bilderberg-organisatie in winkelcentra losgelaten.

Gemaakte notities worden aan het eind van de dag opgehaald en verbrand en de omgeving van de conferentie-accommodatie wordt van te voren door de politie afgezet.

De visie van Retinger dat er geen tegenstelling is tussen de 'pro-Europese' en de 'Atlantische' houding - zoals zo vaak wordt gesteld - maar dat het integendeel twee kanten van dezelfde medaille zijn, lijkt in Bilderberg-kringen vrij algemeen te zijn geaccepteerd. Het weinige dat van Bilderberg bekend is wijst er zonder meer op dat het functioneert als een orgaan dat eenheid heeft gesmeed tussen verschillende Atlantische groepen die allerlei meningsverschillen hadden maar door de situatie, met name de Koude Oorlog, gedwongen waren samen te werken. Tijdens de eerste Bilderberg-conferentie was er van Europese zijde grote irritatie over het optreden van de anti-communistische heksenjacht van senator Joseph McCarthy in de VS. Charles Jackson zei namens de Amerikaanse vertegenwoordigers echter dat het inherent was aan het Amerikaanse systeem dat een dergelijk figuur korte tijd invloedrijk kon zijn en dat Europa zich geen zorgen hoefde te

maken: "Of McCarthy nu zal sterven door moordenaarshand, of wordt uitgeschakeld op de normale wijze waarop wij Amerikanen de wonde plekken in onze politiek genezen, kan ik u niet zeggen, maar wel geef ik u de verzekering dat als wij hier voor de tweede maal bijeenkomen, McCarthy van het Amerikaanse politieke toneel zal zijn verdwenen." Hatch schrijft dat toen McCarthy kort daarna inderdaad werd teruggefloten, het de Europeanen vertrouwen gaf in de VS en in de macht van de mensen die op de Bilderberg-conferenties verschenen.

Anderzijds was Bilderberg ook een belangrijke motor achter het proces van Europese eenwording. "Ik geloof dat het Verdrag van Rome, dat tot de EEG heeft geleid, is voorbereid tijdens Bilderberg-conferenties en belangrijke steun heeft ondervonden van de daar gevoerde besprekingen", zei George McGhee.

"De macht van deze planningsgroepen [de Round Table, de Mont P'lerin Society, Bilderberg, de Trilaterale Commissie en de CFR] is groot, maar nooit groter dan de macht van het kapitaal waarvan zij het centrale zenuwstelsel vormen. Dus in een crisissituatie (bv. 1930 of 1970) zitten ook deze groepen in de problemen. Ik moet hier direct aan toevoegen dat het begrip 'groep' enigszins misleidend is. Van de bovengenoemde groepen was er, met uitzondering van de Mont P'lerin Society die een neo-liberale 'evangelisatie' beoogde, niet een die bij voorbaat één bepaalde politiek voorstond. Integendeel, van de Round Table tot en met de CFR gaat het om ontmoetingsplaatsen voor vertegenwoordigers van de meest uiteenlopende standpunten en bijvoorbeeld Bilderberg en de Trilaterale Commissie zijn ontstaan uit crisissituaties die met ernstige onderlinge meningsverschillen gepaard gingen. Wat de leden verenigt is slechts het streven naar behoud en bestendiging van de kapitalistische verhoudingen, maar hoe... Daarvoor komen ze nu juist bij elkaar en daarvoor is vaak geheimhouding nodig (vooral om de onderlinge meningsverschillen binnenskamers te houden), daarvoor moeten ze boven de partijen staan, enzovoort. Is eenmaal een consensus bereikt, dan is de groep 'machtig' in de zin dat langs dezelfde veelheid van kanalen waarlangs eerder de verschillende opties bij elkaar kwamen, nu de optimaal geachte strategie weer terug kan keren, ditmaal bekleed met het informele gezag en de officieuze stempel van de 'groep'. Maar dat er een permanent machtscentrum zou bestaan, is fictie en zou geen recht doen aan de complexe werkelijkheid van de moderne kapitalistische maatschappij.

Het is lange tijd moeilijk geweest iets te weten te komen over de Bilderbergers, zo dicht was hun sluier van geheimhouding. Ieder wie men ernaar vroeg, verklaarde onbekend te zijn met het bestaan van een groep die de naam draagt van "Bilderbergers". Maar de Bilderbergers bestaan inderdaad, hoewel de laatste tijd iets minder geheimzinnig, zijn hun persconferenties schertsvertoningen.

De Bilderbergers beperken hun "binnenste cirkel" tot ongeveer 100 man. Deze 100 met zorg gekozen mensen worden ieder jaar uitgenodigd voor een ontmoeting op een niet naar buiten bekend gemaakte plaats waar geconfereerd wordt over de te volgen strategie.

Ondanks de indrukwekkende namen van de 100 deelnemers, weten alle grote dagbladen deze jaarlijkse gebeurtenis steeds te ontwijken. De geheime code van de Bilderbergers werkt perfect. De vergaderingen zijn steeds gesloten voor publiek en verslaggevers. De besluiten worden niet bekend gemaakt. Tot de deelnemers behoren nochtans de kopstukken van de grote wereldpers.

De vragen die velen zich steeds weer stellen, zijn deze: Zijn regeringsfunctionarissen, die lid zijn zich bewust dat zij deel nemen aan een organisatie die streeft naar wereldheerschappij? Zijn ze bezig de weg te bereiden voor een wereldbeheerser?

In de Tweede Kamer is ooit een vraag gesteld over de Bilderberg door een parlementslid. Die vraag is door de voorzitter van de kamer onmiddellijk afgehamerd als niet ter zake doende. Ondanks dat bijvoorbeeld Koningin Beatrix iedere vergadering bijwoont, wordt dit door de regering afgedaan als privé.

Waarom vindt niemand het vreemd dat de pers geen melding maakt van het feit dat de Koningin of Prins Willem, Bilderberg bijeenkomsten bezoekt. Normaal gesproken volgt de pers hun overal. Als ze op vakantie gaan (privé), staan de camera's klaar, als een land bezocht wordt, staan de camera's klaar, als ze een bevriend koningshuis bezoeken (privé), staan de camera's klaar. Als Prins Willem een baantje krijgt bij het Olympisch comité of bij een clubje over waterhuishouding dan is het wereldnieuws. Maar als ze een Bilderberg bijeenkomst bezoeken dan heet het ineens privé te zijn en wordt alles helemaal dood gezwezen en vragen als onfatsoenlijk gezien. Geen enkele krant neemt de moeite om er zelfs maar een artikel aan te wijden. Dat is op zijn minst vreemd te noemen.

Als we dan hierboven lezen dat er een zeer grote macht schuilt achter de Bilderbergers, dan moeten we op zijn minst de rol van de Koningin opnieuw bekijken. Beatrix is net als haar vader een permanent lid van deze groep. Op een grote uitzondering na is zij iedere vergadering aanwezig. Regeringsfunctionarissen zien

we een enkele keer opdraven, maar Beatrix is altijd aanwezig. Dat regering en pers de illusie in stand houden dat Beatrix geen werkelijke macht heeft moeten we dus met de nodige korrels zout nemen. Haar macht achter de schermen is veel groter dan iedereen denkt.

Zeker is, dat de Bilderberg-conferentie geleid en beheerst wordt door de Council on Foreign Relations, de CFR. En het is heel opmerkelijk dat niet alleen in Nederland niemand, maar ook de doorsnee Amerikaan nooit van de CFR heeft gehoord. Toch is de CFR de onzichtbare regering van Amerika.

CIA achter Bilderbergconferentie

AMSTERDAM, 10 februari 2007 - De Amerikaanse inlichtingendienst CIA financierde en organiseerde in elk geval de eerste edities van de Bilderbergconferentie, zo blijkt uit onderzoek van een medewerker van het NIOD. De Bilderberg Groep bestaat uit kopstukken uit de industrie en politiek die elkaar in het geheim jaarlijks treffen.

Oosterbeek, 1954 - Prins Bernhard (met anjer) zit de eerste Bilderbergconferentie voor

Gerard Aalders van het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie (NIOD) verrichtte de afgelopen jaren een uitgebreide archiefstudie naar de geschiedenis van de Bilderberg Groep. Deze groep komt jaarlijks op een wisselende locatie in een hotel achter gesloten deuren bijeen om te brainstormen over de internationale politieke en economische ontwikkelingen.

De wetenschapper beroept zich onder meer op originele documenten van de Bilderberg Groep zelf die hij heeft gevonden. Over zijn bevindingen verschijnt medio maart een boek bij Uitgeverij Van Praag. Volgens Aalders is 98 procent van de bronnen waar hij zich op baseert nog nooit eerder gepubliceerd. Een groot aantal van de door hem gevonden documenten wordt ook in het boek afgebeeld.

De Bilderberggroep werd in 1954 door de CIA in het leven geroepen. De eerste bijeenkomst vond plaats in Hotel de Bilderberg in het Nederlandse plaatsje Oosterbeek. Dit gebeurde naar aanleiding van de verslechterende relatie tussen de Verenigde Staten en Europa. Initiatiefnemers waren de Pool Joseph Retinger, Unilever-topman Paul Rijkens en de Belgische ex-premier Paul van Zeeland. Prins Bernhard zat de bijeenkomst voor.

Volgens Aalders heeft Bernhard zich voor het karretje van de CIA laten spannen. Amerika zag het als cruciaal belang om de invloedrijkste Europeanen te doordringen van het communistische gevaar. Prins Bernhard was in die jaren goed bevriend met twee opeenvolgende CIA-directeuren.

De Bilderberg-conferentie groeide door de jaren heen uit tot een vaste organisatie, die werd gefinancierd door giften van bedrijven en particulieren. In de loop van de jaren hebben veel belangrijke en invloedrijke mensen aan de conferentie deelgenomen. Prins Bernhard bleef voorzitter tot 1976, totdat hij in opspraak raakte in verband met de Lockheed-affaire. Daarna heeft Koningin Beatrix de rol van Prins Bernhard overgenomen.

De bijeenkomsten van de Bilderberg Groep zijn al decennia lang bron van wilde speculaties. Dit vanwege het ultrageheime karakter van de bijeenkomsten waar de circa 130 voornaamste personen van de wereld aan deelnemen. Opvallend genoeg besteden de mainstream media zelden aandacht aan de conferenties, terwijl je toch mag verwachten dat ze van enige importantie zijn. Voer voor complotdenkers of [waarheidszoekers](#) dat de media onderdeel uitmaken van de macht.

Vanuit Nederland namen naast koningin Beatrix de afgelopen jaren onder anderen Dick Benschop (PvdA), Jeroen van de Veer (Royal Dutch Shell), prins Willem-Alexander, Antony Burgmans (voorzitter Unilever N.V.), Cees van der Hoeven (president Ahold N.V.), Ad Melkert (PvdA, Rijkman Groenink (voorzitter raad van bestuur ABN AMRO Bank N.V.), Gerard Kleisterlee (president Philips Electronics N.V.), Jaap de Hoop Scheffer (CDA), Wim Kok (PvdA), Anthony Ruys (Heineken N.V.), Klaas de Vries (PvdA), Jeroen van de Veer (Royal Dutch Shell), Bert Koenders (PvdA), Maxime Verhagen (CDA) en Neelie Kroes (VVD) deel.

CIA financierde Bilderberg Groep

AMSTERDAM - De Amerikaanse inlichtingendienst CIA financierde en organiseerde mede de eerste edities van de Bilderbergconferentie. Dat stelt dr. Gerard Aalders van het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie (NIOD). Aalders verrichtte de afgelopen jaren een uitgebreide archiefstudie naar de geschiedenis van de Bilderberg Groep.

De Bilderberg Groep is een in 1954 mede door prins Bernhard opgericht genootschap dat bestaat uit vooraanstaande personen uit de wereld van de politiek en industrie. De groep komt jaarlijks in een luxueus hotel achter gesloten deuren bijeen om te brainstormen over de internationale politieke en economische ontwikkelingen.

De wetenschapper beroept zich onder meer op originele documenten van de Bilderberg Groep zelf die hij heeft gevonden.

Over zijn bevindingen verschijnt medio maart een boek bij Uitgeverij Van Praag. Volgens Aalders is 98 procent van de bronnen waar hij zich op baseert nog nooit eerder gepubliceerd. Een groot aantal van de door hem gevonden documenten wordt ook in het boek afgebeeld.

Communistische gevaar

"Bernhard heeft zich voor het karretje van de CIA laten spannen", stelt Aalders. De betrokkenheid van de Amerikaanse overheid in de Bilderberg Groep is nooit eerder bewezen. "De relatie tussen Europa en Amerika holde begin jaren '50 achteruit. Amerika zag het als cruciaal belang om de invloedrijkste Europeanen te doordringen van het communistische gevaar."

Overigens kan Aalders niet bewijzen dat Bernhard af wist van de steun die de CIA aan de conferenties verleende. "Maar het lijkt me zeer waarschijnlijk", stelt hij. "Hij was in die jaren goed bevriend met twee opeenvolgende CIA-directeuren."

Bilderberg groep

De Bilderberg groep is eveneens voortgekomen uit de Ronde Tafel Conferenties en bestaat uit de elite uit de zakenwereld, uit het bankwezen, uit regeringen en intellectuelen. De eerste keer dat deze groep - in het geheim - bij elkaar kwam, was van 29 - 31 mei 1954 in Hotel Bilderberg te Oosterbeek. Vandaar de naam. Tot voorzitter werd benoemd Prins Bernhard van Lippe Bisterfeld. Na een tijdje leek het er op dat de Bilderberg-groep een eigen leven ging leiden en werd Prins Bernhard op een zijspoor gezet (de Lockheed-affaire?).

Je kunt niet zomaar lid worden van deze club . Er is een geheimzinnige commissie die elk jaar zo'n 100 personen zorgvuldig selecteert voor de jaarlijkse conferentie, die ergens in Europa gehouden wordt. De meest recente Conferentie vond plaats van 15 tot 18 mei 2003 in het Trianon Palace Hotel te Versailles (bij Parijs). Wat doen ze daar? Is het een onschuldige discussieclub van rijke VIP's of is het een geheime society die allerlei plannen beramen? Niemand praat daarover. De veiligheidsmaatregelen zijn in handen van een militaire inlichtendienst. Andere gasten, die toevallig in het hotel logeren, worden elders ondergebracht. Tijdelijk personeel wordt naar huis gestuurd. Het vaste personeel krijgt instructie niemand van de gasten uit zichzelf aan te spreken en niemand in de ogen te kijken. Vanwaar die geheimzinnigheid? Er zijn wel eens journalisten doorgedrongen, vermomd als tuinman, maar toen ze hun artikel aanboden aan hun hoofdredacteur, werd het pertinent geweigerd.

En wie zijn daar dan aanwezig? Welnu, er bestaat een lijst van de aanwezigen van de laatste conferentie. (www.awaketheweb.com)

We noemen hier slechts een paar namen:

Frits Bolkenstein - Internationale Markt Commissie (Europese Cie.)
Willy Claes - voormalig Minister in België; voormalig Secretaris Generaal NAVO
Victor Halberstadt - Prof. Economie Univ. Leiden; voormalig Secr. Bilderberg
De Hoop Scheffer, Jaap G. - Minister. van Buitenlandse Zaken
Wim Kok, - voormalig Minister President
Anthony Ruys - voorzitter Raad van Bestuur.van Heineken
Jeroen van der Veen - Vice-voorzitter Manag. Directors van Royal Dutch Shell
Klaas de Vries - lid van de Partij van de Arbeid
H.M.Koningin Beatrix der Nederlanden - namens Royal Dutch Shell,
Z.K.H. Prins Philippe van België
H.M. de Koningin van Spanje

Uit de V.S. (die overigens ruim vertegenwoordigd waren) o.a.:

Henry A. Kissinger
Richard Perle - lid PNAC
David Rockefeller
Paul Wolfowitz - Departement van Defensie

Verder:

Anna Lindh - Minister van Buitenlandse Zaken Zweden
Paavo Lipponen - voormalig Minister Presresident Finland
Anders Fogh Rasmussen - 1e Minister Denemarken
Jacob Wallenberg - namens de Skandinavische Enskilda Banken.

En de voorzitter van die conferentie was: Etienne Davignon - Société Generale de Belgique.

Het lijkt er sterk op dat de Bilderberg-groep een Europese versie is van de CFR. Alles wat in het geheim besproken wordt, onttrekt zich aan controle door de volksvertegenwoordiging. Wie trekt er nu eigenlijk aan de touwtjes?

Naast de CFR en de Trilaterale Commissie is er ook nog een ander orgaan dat heimelijk tracht de wereldpolitiek te beïnvloeden. Dit zijn de jaarlijkse **Bilderberg Conferenties**. Deze conferenties die opgericht zijn in 1954 door Prins Bernhard zijn inmiddels uitgegroeid tot internationale vergaderingen. Waar, ergens op een geheime plek in Europa of Amerika, door toppolitici, topindustriëlen en media vertegenwoordigers besluiten worden genomen waarop de nationale parlementen geen invloed hebben. De pers wordt niet toegelaten. Journalisten die proberen een glimp op te vangen van het gebeuren worden resoluut weggestuurd. Officieel heet het dat politici op een informele wijze met elkaar om kunnen gaan zonder het storende oog van de internationale pers. Vorig jaar bijvoorbeeld werd de Bilderberg conferentie gehouden in een klein plaatsje ten zuiden van Athene. Er bestaan deelnemerslijsten, waarop niet allen **koningin Beatrix** staat vermeldt, maar ook **Wim Kok** en **Elco Brinkman**, Koningin Beatrix heeft de laatste tien jaar, zonder uitzondering, de Bilderberg conferenties bijgewoond. Vele Amerikaanse leden van de Bilderberg conferenties zijn ook lid van de CFR.

Nieuwe wereldorde

Het politiek, economisch en militair machtigste land ter wereld is nog steeds de Verenigde Staten van Amerika. In dit land wordt grotendeels de **Nieuwe Wereldorde** voorbereid. Amerika is een democratie, maar wordt geregeerd door een zeer machtige en zeer rijke en hechte sociale elite die zijn machtsbasis voornamelijk in het oosten van Amerika heeft. Deze sociale elite is zo hecht dat men kan stellen dat er hoogstens een paar duizend mensen in de Verenigde Staten de touwtjes in handen hebben. In de afgelopen twintig jaar zijn diverse studies verschenen over deze sociale elite die niet alleen het land regeert, maar ook de banken, het leger, het onderwijs, de media en de handel en industrie beheersen.

De CIA en andere geheime diensten

Blijven wij nog even in Amerika en zien we naar de gebeurtenissen in november 1963 toen **John Fitzgerald Kennedy** vermoord werd. Dertig jaar lang hebben de media de wereld wijs gemaakt dat **Lee Harvey Oswald** de moordenaar van Kennedy is geweest. Inmiddels is duidelijk geworden dat niet één, maar waarschijnlijk twee moordenaars in het spel geweest zijn, een complot dus. Een complot op het hoogste niveau van de Amerikaanse politiek. Een complot, georganiseerd door bepaalde takken binnen de CIA en top officieren van het leger en uitgevoerd door de maffia en criminele anti-Castro aanhangers. Allen hadden bij de moord op Kennedy hetzelfde belang. De moord op Kennedy is een van de meest sinistere politieke moorden van deze eeuw geweest, waarbij zelfs regeringsinstanties geprobeerd hebben het officiële onderzoek naar de moord op Kennedy te vertragen en tegen te werken en de schuldigen vrijuit te laten gaan. In de afgelopen dertig jaar zijn reeds meer dan honderd belangrijke getuigen vermoord. Het **Amerikaanse Huis van Afgevaardigden** en de **Amerikaanse Senaat** gaven kort geleden toe dat er sprake was van een complot, en dat Lee Harvey Oswald waarschijnlijk niet eens geschoten heeft, maar gebruikt is als zondebok. Hoe het ook zij, indien bewezen wordt dat een Amerikaanse president vermoord is door de CIA en de maffia, dan is deze moord en de organisatie van deze moord een duidelijk voorbeeld hoe een groep van samenzweerders de politiek naar hun hand hebben kunnen zetten. Zouden dergelijke samenzweringen op het hoogste staats- en regeringsniveau na de moord op Kennedy in de toekomst uitgesloten zijn? is iets dergelijks in andere landen denkbaar? Is bovendien elke staatsgreep niet een handeling waar een complot aan voorafgaat? En hoeveel duizenden staatsgrepen hebben er in de loop van de geschiedenis niet plaatsgevonden?

En dit zegt de man die lid is van de Bilderberg groep:

DEN HAAG - Voormalig Europees commissaris Bolkestein is bang dat de euro geen stand houdt tegen het gesjoemel met de criteria die de eenheidsmunt waardevast moeten houden. "Het wangedrag van vooral de grotere lidstaten Frankrijk, Duitsland en Italië maakt dat onzeker", zei hij woensdag in een interview met het blad Forum van werkgeversvereniging VNO-NCW.

Bolkestein denkt dat de euro pas echt getest wordt als over een aantal jaren de vergrijzing toeslaat. "De Italiaanse pensioenen zijn niet zo makkelijk te betalen. Men zal in Italië de neiging hebben om geld te lenen en dat zal de gemeenschappelijke munt nog verder verzwakken."

De vroegere VVD-leider herhaalt dat hij zijn fractie mogelijk zou hebben geadviseerd tegen de invoering van de euro te stemmen, als hij destijds had geweten dat er zo met de criteria (neergelegd in het stabiliteitspact) geknoeid zou worden.

"Toen het onderwerp in de Tweede Kamer werd behandeld, heb ik het debat erover zelf gevoerd. Premier Kok zei over de criteria voor het stabiliteitspact: die zijn in marmer gebeiteld en hangen boven mijn bed. Een goochemer zei toen: nu maar hopen dat het touwtje stevig genoeg is."

'Ik voel mij ook genept'

Volgens Bolkestein is de onvrede over de euro een belangrijke reden waarom de Nederlandse bevolking in juni tegen de Europese grondwet heeft gestemd. "Ik voel me ook genept." Maar hij vindt ook dat het kabinet fouten heeft gemaakt bij zijn ja-campagne voor de grondwet. Zo heeft minister Bot van Buitenlandse Zaken "domme dingen" gezegd, bijvoorbeeld toen hij de burgers adviseerde bij twijfel niet te gaan stemmen.

Overigens had er wat Bolkestein betreft helemaal geen referendum gehouden moeten worden. Bij volksraadplegingen worden volgens hem alle argumenten vermengd. "Het wordt een soep."

In plaats van de grondwet moet er "een nieuw, verbeterd verdrag" komen, dat per onderdeel uitonderhandeld moet worden door de lidstaten, aldus Bolkestein. De term 'grondwet' moet daarbij vermeden worden, "want dat is het gewoon niet".

Bilderberg 1 2

Transparantie draagt altijd bij tot kwaliteit". Docters van Leeuwen, voormalig directeur van de Binnenlandse VeiligheidsDienst, gistermiddag in tv-programma *Buitenhof*.

19jun00

Een van de belangrijkste bijeenkomsten van het jaar is recentelijk gehouden. Van 1 tot en met 3 juni heeft de jaarlijkse [Bilderbergconferentie](#) plaatsgevonden: Niks van gemerkt? En je leest de krant en kijkt naar het Journaal en je wil ook nog wel eens een tijdschrift inkijken? Echt niks gezien? Het gaat wel even om de honderd belangrijkste mensen ter wereld die gedurende drie dagen hun neuzen dezelfde politieke kant hebben proberen op te krijgen. Dat je niets ervan hebt gehoord, kan kloppen. De pers verzwijgt de bijeenkomst. Ondanks het feit dat de conferentie wordt bijgewoond door bijvoorbeeld Beatrix. Dat zij aanwezig is, is niet zo vreemd, haar vader Bernhard heeft de Bilderberggroep opgericht.

De Greet-Hofmansaffaire wordt door iedere Nederlander als incidenteel dieptepunt van de Nederlandse journalistiek beschouwd. Vele boeken, geschiedenislessen en tv-programma's zijn er aan gewijd. De schande, dat het Genootschap van Hoofddredacteurs, linea recta tegen haar opdracht in, verzwegen wat ze publiek had moeten maken... De affaire speelde in 1956. Max Pam schrijft in de NRC van vier februari j.l. over het Genootschap naar aanleiding van Maxima: '[...] Mijn derde theorie zegt dat er in de houding van de pers ten opzichte van de monarchie fundamenteel maar weinig is veranderd sinds de Greet Hofmans-affaire van 1956. Het liefst reguleert de Nederlandse pers zichzelf en laten wij de juicy details aan het buitenland over. De eerste kus zal ongetwijfeld eerst in de Italiaanse kranten staan, want daar zijn ze heel wat minder kieskeurig, en mocht er onverhoopt toch iets mis zijn met het verleden van Maxima's vader dan lezen wij dat wel in Der Spiegel.'

In 1954, twee jaar voordat Nederland dankzij der Spiegel hoorde van Hofmans was het [Genootschap van Hoofddredacteurs](#) al begonnen met het conspireren, een samenzwering die ze langer volhielden dan het onder de pet houden van hofdame Hofmans. Sterker, de samenzwering loopt tot aan de dag van vandaag. Het betreft de jaarlijkse samenscholing van de honderd belangrijkste mensen ter wereld. Iedere vaag bekende quizmaster, iedere tweederangs voetballer is goed voor liters druk-inkt en uren 'kijkplezier', maar als de elite van de elite zich ieder jaar onder zware bewaking in het geheim afzondert om achter de schermen van de democratie hun neuzen dezelfde kant op te krijgen, hoor je er niets over.

Leden van de pers zijn aanwezig, maar schrijven er niet over. Toen hij nog hoofddredacteur was van de NRC, was Ben Knapen aanwezig, net als Katherine Graham, baas van The Washington Post. En Victor Halberstadt, professor te Leiden en de man die Maxima inwijdde in de Nederlandsche Cultuur ('Nee Maxima, hier martelen wij onze dissidenten niet') is niet alleen lid, maar zelfs 'Former Honorary Secretary-General' van Bilderberg. Of het Nederlands Genootschap van Hoofddredacteurs een oekaze heeft doen uitgaan niet te schrijven over Bilderberg, weten we niet zeker. Maar het heeft er alle schijn van. Ook de Nederlandse televisie laat zich niet zien. Dat is natuurlijk niet één grote samenzwering van gekonkel, maar deels ook een samenzwering van stupiditeit door de mensen op wie wij vertrouwen voor onze nieuwsvoorziening. De enige echte Nederlandse dissident in dit verhaal is een krant die alleen in de marge van het veld mag voetballen, de Groene Amsterdammer. Die schreef op 18 juni 1997:

'Het informele karakter van de [Bilderberg] conferentie doet veronderstellen dat het hier om niet meer dan een 'handen-schudden-en-lang-niet-gezienfeest' gaat. Maar liet kamerlid Theo Hendriks (voorheen van de ouderenpartij AOV, nu voorzitter van zijn eenpersoonsfractie) vertrouwt het niet. Daarom wilde hij de regering dwingen de Kamer zo spoedig mogelijk een verslag van de Bilderbergconferentie te doen toekomen. Dinsdag 10 juni liep de parlementariër naar de interruptiemicrofoon voor een historische daad: voor het eerst werd Bilderberg ter sprake gebracht in het parlement. Hendriks was nog niet uitgesproken of VVD'er Weisglas had de parlementaire slagboom al met een klap neergeklapt:

'De VVD-fractie heeft er geen behoefte aan een verslag te ontvangen van deze zeer informele bijeenkomst.' In de Kamer was het na de woorden van Weisglas even stil, maar toen, op geheimzinnig commando, schaarden de andere fracties zich als schapen achter de VVD. PvdA, D66, GPV en CDA lieten eensgezind weten het verzoek van Hendriks niet te steunen. D66-vertegenwoordiger Gerrit Ybema liet zelfs weten dat er absoluut geen relatie zou kunnen bestaan tussen Bilderberg en het beleid van het kabinet.

Dat is merkwaardig, want in het verleden zijn er toch aanwijzingen geweest die het tegendeel doen geloven. Vanaf Bilderberg werd begin jaren zeventig besloten tot de autoloze zondag, terwijl in Rotterdam schepen vol olie aan de kade lagen. Maar ook de woorden van Clinton voorafgaand aan de Bilderbergconferentie van 1992 - en de daden van Kok nadien - bewijzen dat Bilderberg op zijn minst een supranationale Rotary betreft. Clinton pleitte voor nauwere handen met Vietnam en Kok reisde niet veel later af met een handelsdelegatie. Naar buiten gesijpeld is ook de ruzie die op de Bilderbergconferentie is ontstaan over wel of niet ingrijpen in het door oorlog verscheurde Joegoslavië. Trouwens, als het maar een onschuldig feestje betreft, waarom had prins Bernhard, indertijd de grote gangmaker van Bilderberg, dan de steun van de CIA nodig bij de oprichting ervan?

Dat spookte allemaal door het hoofd van Hendriks toen hij het in de Tweede Kamer waagde nogmaals te reageren: 'Leden van onze regering nemen deel aan deze uiterst belangrijke economische conferentie. Het is aan de Kamer invloed uit te oefenen, ja, zelfs het beleid van de regering nader ter discussie te stellen. Ik herinner aan de conferentie van Amsterdam. Wij vragen ook vooraf inzage in het ontwerpverdrag. Dat is onlosmakelijk verbonden niet de Bilderberggroep.' **Maar kamervoorzitter Bukman wuifde al: 'Uw verzoek is reeds afgewezen door een grote meerder van de kamer.'**

[De onderstreping kwam van DaanSpeak.]

<http://www.daanspeak.com/Bilderberg02.html>

Pers zwijgt in alle talen **Bilderberg 1 2**

Geheim driedaags toponverleg begint morgen in Versailles

14mei03

Morgen vindt in Versailles de jaarlijkse Bilderbergbijeenkomst plaats. De top duurt drie dagen. Dit meldt bilderberg.org, de website die al jaren bericht wat de reguliere journalistiek zijn kijkers en lezers onthoudt. Ook dit jaar lieten NRC, Volkskrant, Nieuws, Journaal, Netwerk en Nova het weer afweten. Of is het van geen belang dat de plusminus 130 **belangrijkste mensen ter wereld** elkaar ontmoeten om beleid te bespreken? 'International financiers and political leaders from Europe and North America will be conducting public business behind closed doors at the palatial resort. Banker David Rockefeller, Henry Kissinger and high officials of the government and congressional leaders will participate, all pledging absolute secrecy', schrijft Bilderbergwatcher James Tucker Jr.

DaanSpeak heeft Tucker jaren geleden geïnterviewd in verband met onze [documentaire](#) over het geheime genootschap Skull & Bones. De Bilderberggroep en Skull & Bones hebben in zoverre iets met elkaar te maken dat ze zich allebei **onttrekken aan publieke openheid terwijl de leden door hun functies direct invloed hebben op de democratie**. Tucker wordt gedreven door de verbazing en de verontwaardiging dat de reguliere pers de Bilderbergbijeenkomsten verzwijgt. 'Journalistieke prostituees', noemde hij ze in het interview. Terwijl hij de foto's liet zien van Bilderberggroep-oprichter prins Bernhard en deelneemster koningin Beatrix, gaf hij de vergelijking van een bijeenkomst met beroemde sportsterren of bekende acteurs. Daar staat de pers in groten getale met hun neus bovenop. Maar waar zijn ze als de 150 belangrijkste movers en shakers van de wereld hun neus dezelfde kant op gaan zetten?, vroeg hij zich toen af. Het antwoord komt van Kenneth Clark: de Bilderbergers hebben het liever niet dat anderen meekijken. Oh, nou, dan doen we dat toch niet?

Journalistiek verzaakt taak

Clark is [voormalig lid](#) van de Engelse regering. Hij [schreef](#) op 24 maart j.l.: '[...] I am afraid it is not open to the public. The whole point of the meetings is that they are informal and relaxed exchanges of views between politicians and businessmen, who can talk to each other without being on the record or reported publicly'. **Terwijl wij bij DaanSpeak toch nog in de veronderstelling leefden dat we onze volksvertegenwoordigers kiezen om in alle openheid onze belangen te behartigen**. De kiezers zijn niet welkom bij de Bilderbergbijeenkomsten. 'Some of the people are very well known and, if they were talking in public, they would have to speak in the language of a press release, which does inhibit the flow of argument'. DaanSpeak hoopte dat de taal van een persbericht niet anders is dan de taal van de waarheid,

maar kennelijk vergissen we ons daarin. Voor Clark en de zijnen zijn we blij dat de hierboven genoemde **Nederlandse journalistiek ieder jaar zijn taak verzaakt** en daarmee respect toont voor de argumenten uit de hier geciteerde brief. Zoals we in het [eerste deel](#) van deze serie al schreven, is de Greet Hofmansaffaire hierbij vergeleken van futiele waarde.

Praten over Irak

James Tucker [schrijft](#) over de bijeenkomst die morgen begint: '**Members of the Rothschild family from Europe and Britain will attend, along with high government officials.** Jim Hoagland will attend for the Washington Post and keep his pledge of secrecy. Publisher Donald Graham normally attends although he missed last year's session in Chantilly, Va. **The New York Times, Los Angeles Times, Wall Street Journal and NBC, CBS and ABC have also been represented at Bilderberg meetings, binding themselves to a promise of secrecy.** Taxpayers will pay the travel cost for U.S. officials and lawmakers. **It is against federal law for administration officials to hold secret meetings with non-officials to plan public policy.** American officials will again ignore this law. **Central to the agenda will be planning post-war Iraq.** France and Germany had extensive business relationships with pre-war Iraq and opposed the U.S. invasion. But what to do with Iraq's oil will be debated.'

Pottenkijkers niet gewenst

'By noon on Wednesday, May 14, the Trianon Palace Hotel will be **emptied of all non-Bilderberg guests.** Employees of short duration will be sent home. Employees who remain will have been sternly told they will be **fired and blacklisted if they reveal anything about what transpires.** They will be told not to speak to a Bilderberg participant unless spoken to and never look one in the eye', schrijft Tucker. Tijdens het interview dat we met Tucker hadden in Washington D.C. vertelde hij hoe hij eens over een hek was geklommen bij een Bilderbergbijeenkomst en een tijdlang kon rondlopen omdat hij een overall aan had en zich voordeed als tuinman. Een collega-journalist van hem die [hetzelfde](#) deed om een bijeenkomst van de **Bohemian Grove** (een jaarlijkse informele top-bijeenkomst bij San Francisco) te verslaan, werd door zijn baas gespot en niet bepaald gefeliciteerd met zijn scoop. **Het verhaal werd niet geplaatst.**

Omdat niet gehele pers slaapt

Tegenwoordig passen ze wel beter op voor eventuele lastige persmuskieten (ook al zitten de meeste musketen dus binnen en prikken ze niet). Tucker: 'In the early afternoon on Wednesday, **armed guards** will begin patrolling the grounds and barriers placed at the entrance—removed only for personnel and Bilderberg staff. Bilderberg's private security of plainclothesmen will be in evidence. The advance staff will arrive with portfolios for each Bilderberg participant showing who is attending and listing the agenda. **Both uniformed guards and private security will be shown photographs of American Free Press reporter Jim Tucker** and possibly others from Europe and Britain who have become "regular" at Bilderberg meetings in recent years. Reporters have been held in jail for hours for asking questions outside Bilderberg gates. In Sintra, Portugal, guards boasted of sharpshooters on high rocks who could kill trespassers at night. So far, it is not known for certain that shots have been fired.'

Geen perskaart voor DaanSpeak

Het zal dan wel geen zin hebben om perskaart voor DaanSpeak te regelen bij het administratiekantoor van de Bilderberggroep. Toch heeft Bilderberg.org voor de zekerheid **het adres** gepubliceerd:

'[...]

Maja Banck-Polderman (Executive Secretary)

PO Box 3017

2301 DA Leiden

The Netherlands

Phone +31 71 5280 521

Fax +31 71 5280 522'.

-Nagekomen bericht van zes januari 2004: Zie ook deze niets-aan-de-hand-[uitzending](#) van VPRO's *Andere Tijden* over Bilderberg.

-Nagekomen bericht 2005: Bilderberg 2005. [Behandelde onderwerpen.](#) [Deelnemerslijst.](#) [Foto's.](#)

[DaanSpeak](#)